

2006–2007 навчальний рік

Інформаційно-публіцистичне видання
гімназії №315 м. Києва

Вересень, 2007 р.

Головний редактор: О. О. Бірюк

Редакційна колегія: Л. В. Достав,
Л. Ф. Коновалік, Н. С. Замліла
Н. М. Максимова, М. Ю. Захарова

Дизайн: Н. Г. Рашевська
Фото: Г. В. Кокін, «Розмай»

Номер підписано до друку 20.08.2007 р.
Формат 60х84/8. Папір 90 г/м².
Ум.-др. арк. 9,63 Обл.-вид. арк. 1,29
Тираж 1 500 пр. Зам. № 355/Б

Адреса редакції:
вул. Кутузова, 18/7, офіс 709
Київ УКРАЇНА 01133
Тел./факс (044) 284-74-01
Тел.: 286-36-54, 286-13-45
501-63-58
e-mail: marko@mirupak.kiev.ua

Друк: ТОВ «Софія-А»
вул. Обсерваторна, 12 б
Київ 04053 Тел.: (044) 272-28-52

Зміст

Слово директора

2 Шановні діти та дорослі!

Інтерв'ю

3 Освіта – всьому голова!

У вчительській

4 Вишукані та велеречиві

8 Від долі не втечеш

10 Справжні та яскраві

Порада психолога

6 Поговоримо про стосунки

37 Навчальний матеріал – засвоїмо!

56 Рівень психичного розвитку дитини

Монолог

7 Така нелегка професія!

42 Свое – любіть та поважайте!

Партнери

9 Французьку знаємо: перевірено!

9 Франція – до нас!

З класом класно

12 Краплинки Всесвіту

30 Натисні на сміття!

43 Світ вражень за 5-й клас

44 Наш гарний 8-Г

Конференції

14 Підкорюємо Москву!

О, музо!

16 Мудрий кролик – до нас у гості

18 Геній із 3-Б

52 Сторінка поезії

53 Серйозний музика

Спортивний клуб

20 Наш басейн – перлина світу!

20 Добра справа!

21 Вперед, до перемоги!

26 Міцне тіло – сильний дух

Світ книги

22 Живи, книго!

Великі перегони

24 Діалог держав

25 Нащадки козацької слави

Шкільний театр

28 Крок у майбутнє

29 Звертайтеся до них просто: Ваша Величносте...

Мандри

32 Безпечна і привітна Мальта

33 Мальтійський рай

34 Вчителі – теж мандрівники!

35 Доторкнутись до минулого...

41 Наші – у Європі!

51 Україну прославлять Діти!

Інновації

37 Дистанційне навчання

Світ захоплення

38 Розумна мандрівниця

38 Маленьке сонечко

Відгуки

38 Ті, кому довіряєш

39 Своя – серед своїх!

39 Магія змін

Гордість гімназії

40 Майбутня зірка

40 Знай наших!

41 Маленьке диво

День народження

46 Сім чудес Узбекистану

47 Мечты сбываются!

48 Старшокласник – гордість гімназії!

49 Мисс и Мистер

50 Фестиваль талантів

Здоров'я

54 Здоровий хребет – здорова дитина

Шановні діти та дорослі!

Життя багатогранне та швидкоплинне. І от нашої гімназії вже 13 років! Вона – справа нашого гострого розуму та дбайливих рук, широкої душі та відкритого серця. Школа нашого життя...

«Навіщо ви заснували журнал про свою школу?» – питаєте ви. Ностальгія? Манія величності? Захоплення? Відповідь: заради пам'яті! Пам'яті про нашу унікальну школу, неординарних учителів, обдарованих учнів – про людей, які поступово перетворювали звичайну школу на висококласний навчальний заклад, впродовж багатьох років старанно вчили в гімназії дітей чи наполегливо отримували в ній знання.

Результати завершеного в гімназії навчального року (2006–2007) говорять самі за себе:

- ✓ 1 місце в загальноміському конкурсі-фестивалі «Діалог держав: партнерство в освіті»;
- ✓ 1 місце в загальноміському спортивному конкурсі-фестивалі «Нащадки козацької слави»;
- ✓ 1 місце в районному конкурсі театральних колективів, яке посів шкільний театр «Крок у майбутнє» – саме йому, одному з небагатьох, була надана можливість виступати на сцені українського національного драматичного театру ім. І.Франка;
- ✓ 1 місце в районному туристичному зльоті;
- ✓ 2 місце в Дарницькому районі за результатами конкурсу МАН (ми увійшли до десяти найкращих навчальних закладів міста);
- ✓ 2 місце в районі за підсумками участі учнів в олімпіадах з базових дисциплін.

Безумовно, такі результати – найкраще свідчення того, що ми йдемо в ногу із часом, а численні успіхи додають нам насаги і надихають учнів та педагогів до нових звершень.

Кожне ім'я в нас викарбувано своїм унікальним, надособливим вогнем особистості! І сьогодні ви впевнено можете казати, що працюєте чи вчитеся в одному з найкращих навчальних закладів м. Києва.

**З повагою,
Ваш Олександр Олексійович Бірюк,
директор гімназії**

Указом президента України до Дня Конституції директору гімназії №315 Олександр Олексійовичу Бірюку присвоєно звання заслуженого працівника освіти України

Еволюція життя

*Весна окутала, обняла,
Как будто душу приподняла
Над нашею обыденною суетой,
Надежды освежила утренней росой.*

*Сегодня теперь кажется другим,
И только бы на все хватило сил.
Ведь жизнь такая многогранная,
Что хочется обнять нам необъятное.*

*Успеем ли? Природа, дай ответ!
Ведь магия твоя так скоро увядает...
И хоть идем мы на зажженный тобой свет,
Земля, присыпанная снегом, пыл нам остужает.*

*Но ведь потом опять весны черед,
И ты как будто силы сохраняешь,
Чтобы шагнуть как можно далее вперед,
Но снова что-то все равно не успеваешь.*

Александр Бирюк

Увага!!!

Видавництвом «Шкільний світ» в квітні 2007 року оголошено результати конкурсу «100 кращих керівників шкіл України». Серед них в номінації «Стратегія та розвиток навчального закладу» директор гімназії №315 м. Києва Бірюк Олександр Олексійович.

Освіта – всьому голова!

Брала інтерв'ю Лариса Достав, заступник директора гімназії з виховної роботи

Начальник науково-методичного центру Управління освіти Дарницького району м. Києва **Ірина Євгенівна Кривоконь**.

Її вважають метром освітянської галузі: в минулому – блискучий учитель фізики, сьогодні – досвідчений методист, помічник, наставник. У цієї жінки ще стільки невитраченої енергії і бажання допомагати іншим, що аж дух захоплює від її харизми!

– Ви, як ніхто інший, знаєте наш навчальний заклад, бачили, як у нас все починалося, як ми зростали, досягали певних успіхів. Прошу Вас поділитися своїми враженнями про наш навчальний заклад з позиції сьогоднішнього.

– Дуже добре я знаю не тільки життя вашого навчального закладу, але дуже давно знаюма і з самим Олександром Олексійовичем. Вперше ми побачилися під час мого відкритого уроку з фізики, де він був у якості молодого заступника директора. Потім я спостерігала за початком його директорського шляху, тепер перед нами досвідчений, професійний і грамотний керівник новітнього навчального закладу. Хочеться зазначити, що йому щастить з кадрами. Всі його заступники – це молоді, сучасні і талановиті люди. Вони продовжують те, що започаткувала і розпочала мудра та натхненна Емма Абрамівна Гутман.

Також в гімназії працюють ідейні і прогресивні вчителі. Серед них Бірюк О.Г., Журавльова В.А., Бессараб Н.С., Ярмолай Л.М., Максимова Н.М., Олійник Н.П., Пастух Л.М., Бобрулько Н.Г., Заєць С.Г. Це вчителі, яких знають не тільки в районі, але й в місті. Вони дають відкриті уроки і проводять семінари, беруть участь у створенні нових підручників, діляться досвідом у періодичних виданнях. Важливо те, що гімназія №315, одна з трьох навчальних закладів району, є дійсним членом Малої Академії Наук. Так, наприклад, цього року з 35 науково-дослідницьких робіт 40% отримали призові місця. Однією з найкращих у районі вкотре стала гімназія і за участю у предметних олімпіадах. Ваші учні беруть участь і в міжнародних наукових конференціях, і у всеукраїнських та міжнародних олімпіадах. Це говорить про те, що рівень знань, який отримують діти, високий і цілком відповідає статусу гімназії.

Працюючи багато років з вашим навчальним закладом, я помітила, що науково-методич-

ний рівень, результативність в різних конкурсах, олімпіадах, роботі МАН гімназії творчо зростає, і цей процес іде безперервно.

Заступник начальника Управління освіти Дарницької районної державної адміністрації з виховної роботи в м. Києві **Оксана Володимирівна Ткаченко**.

Віддана своїй праці жінка, може одночасно виконувати безліч обов'язків і організовувати величезну кількість різних заходів на районному рівні. Її творча геніальність підтверджує: виховна робота не втискується в сухі рамки!

– Що, на вашу думку, відрізняє наш навчальний заклад серед гідних суперників в районі?

– Колектив вашого навчального закладу – один з небагатьох у районі – прагне створити свій імідж, у "здоровій" конкуренції намагається бути одним з найкращих.

Приємно зазначити, що простежується творчий підхід до виховної роботи, якій держава, можливо, не завжди приділяє достатньо уваги. Ви ж знаходите можливість залучати громадськість (це і батьки, і піквальні ради, і громадські організації), щоб якомога більша кількість дітей була залучена до змістовного дозвілля.

Відрізняє вас серед інших і прагнення робити все якісно і ґрунтовно. Тому і досягаються такі висоти, як і місце у міському конкурсі "Діалог держав: партнерство в освіті".

Ви вмієте побачити, помітити талановиту дитину і даєте можливість, створюєте умови для розвитку цього таланту. Прикладом – це і ваші танцювальні колективи, з якими ви гастролюєте навіть за кордон, і розквіт наших майбутніх зірок, таких як: Марія Собко (переможниця "Шансу"), Марієтта Іванова, (переможниця міжнародних вокальних фестивалів), Анастасія Лисенко (учасниця чемпіонату України з у-шу) та багато інших.

– Про що повинні пам'ятати батьки, виховуючи сучасних дітей?

– Батьки завжди повинні пам'ятати, що саме вони повністю несуть відповідальність за виховання і розвиток своїх дітей. Коли дитина приходить до школи, звичайно, багато у справі навчання, виховання, захисту прав дітей покладатиметься на навчальний заклад, на педагогічний колектив, але батьки повинні усвідомити, що основна відповідальність лежить на них.

І хоча життя досить важке, пораду батькам приділяти якомога більше уваги і часу своїм дітям, дарувати їм родинне тепло.

Не зволікайте і не бійтеся звертатися, якщо необхідно до фахівців, психологічних та соціальних служб.

Бажаю адміністрації, педагогічному, учнівському та батьківському колективам творчих успіхів, спільних зусиль, позитивних результатів і задоволення від роботи!

Заступник начальника Управління освіти Дарницької районної державної адміністрації по загальної середньої освіти в м. Києві **Ганна Олексіївна Кільова**.

Переможець за своєю натурою, вона надихає на звершення всіх, хто знаходиться поряд з нею. Завжди підтримує у складній ситуації, допоможе знайти правильний вихід. Прекрасний організатор та менеджер освітянської справи.

– Якщо б ми попросили Вас охарактеризувати роботу нашого навчального закладу, на що б Ви звернули увагу.

– Гімназія № 315 Дарницького району, на мій погляд, унікальний навчальний заклад. І перш за все тому, що і керівник, і більшість педагогічного колективу по-справжньому усвідомили аксіому: коли зупинився і перестав бачити та конструювати перспективу – то тим самим окреслив тенденцію повертатися у минуле. А життя прихильне до невгамовних творців і жорстоке до схильних милуватися собою або консервувати здобуте. Тут ми можемо однозначно сказати, що до гімназії № 315 життя дуже прихильне.

Я декілька разів знайомила з роботою навчального закладу з різних питань і хотіла б сказати, що головні характеристики – це, мабуть, неформальність у відношенні до будь-якої справи і робота не для "показухи", а дійсно, для формування у людини цілісного світосприйняття і світорозуміння, відчуття гармонії у суспільстві і у власній душі, рівноваги почуттів та інтелекту, прав і обов'язків.

– Як Ви гадаєте, у чому секрет успіху нашого навчального закладу?

– Успіх гімназії № 315, мабуть, у злагодженій роботі педагогічного колективу. Очолює його невгамовний в ідеях Бірюк Олександр Олексійович, а поруч з ним талановиті у спілкуванні та роботі заступники з різних напрямків роботи. У колективі спокійне і водночас творче середовище, яке дозволяє долати нові висоти педагогічної майстерності.

Вишукані та велеречиві

Маргарита Юріївна Захарова
(заступник директора)

Вишукане серце. Учитель – той, у кого вищу освіту мають не лише розум, а й серце... Про власний досвід роботи та методичні напрацювання Маргарита Юріївна завжди із задоволенням розповість молодим колегам, адже так часто ми сподіваємось на допомогу та підтримку досвідчених наставників – людей творчого неспокою, активних та діяльних. Не існує запитання, на яке вона не зможе дати відповідь! Заступник директора ніколи не сидить склавши руки – а плідно та наполегливо працює. Тому кожної хвилини колеги вдячні їй – за щиру усмішку, надання творчої наснаги та віру у краще майбутнє.

Для старшокласників Маргарита Юріївна стала справжнім зразком вишуканих англійських манер. Вона знає таємницю, як зробити нелегкий предмет улюбленим. Маргарита Захарова навчає мови, ніби мистецтву: не лише розкаже та пояснює, а ще й надає учням можливості спілкування, розуміє їх з півслова. Діти завжди чекають на неї у класі! Завдяки її зусиллям гімназія кожного року перетворюється на плацдарм нового творчого злету вчителів, а учні стають переможцями олімпіад та призерами Малої академії наук.

Розсудливість і доброзичливість. Наталія Ткаченко обрала непростий шлях у педагогічній діяльності – вона поєднала викладання англійської мови з основами комп'ютерних знань. Ця унікальна жінка не тільки має неймовірні енциклопедичні знання і досконально володіє новітніми технологіями – вона, до того ж, надзвичайно розсудлива і доброзичлива, щиро-сердна та надійна, з підвищеним почуттям обов'язку. Із Наталією Кузьмівною напрочуд приємно спілкуватись, а якщо потрібна допомога – вона саме та людина, що не відмовить і не підведе.

Наталія Ткаченко – особистість зовсім неординарна: в ній поєдналися багатющий досвід та дух сучасності, материнська доброзичливість та професійна вимогливість, романтичність і діловитість. Дивовижна вчителька – чудова жінка й господиня, і не тільки у своїй оселі, а й на роботі! Її кабінет англійської мови оснащений багатьма сучасними технічними засобами – проте всі, хто відвідує клас, визнають, що там завжди відчувається спокійна атмосфера затишку та гармонії.

Наталія Кузьмівна Ткаченко
(вчитель англійської мови)

Наталія Володимирівна Терещенко
(вчитель англійської мови)

Талант і оптимізм. Наталія Терещенко викладає англійську мову у 5-х та 8-х класах. У нашій гімназії вона працює давно і відома всім своєю відповідальністю, вимогливістю до себе та життєрадісною вдачею. Активна, темпераментна, завжди з приємною посмішкою (за будь-яких обставин), Наталія Володимирівна піднімає настрій колегам, підбадьорює їх, підтримує у важких ситуаціях. Її педагогічний досвід і талант спілкування створюють незабутню атмосферу на уроках.

Завжди у творчому пошуку, вона заснувала в нашій гімназії театр англійської мови, в репертуарі якого – і казки, і п'єси, і скетчі, концерти тощо. В минулому навчальному році Наталія Володимирівна випустила 11 клас, а зараз – вона класний керівник 5-В. Якого б віку не були її учні, вона неодмінно знайде спільну мову і з ними, і з їхніми батьками. Мабуть, досить важко знайти людину, яка не любить та не поважає цю неординарну жінку!

Учні люблять і шанують. Ніна Дмитрівна – «старожил» нашої гімназії, працює тут з початку її існування. Вона викладає англійську мову у 5-х та 10-х класах, є класним керівником 10-Г. Учитель-методист з великим життєвим та педагогічним досвідом, вона стала взірцем для наших молодших колег. Завжди зібрана, цілеспрямована, встигає зробити багато справ, вболіває за свою роботу, але ніколи не панікує, приймає чіткі, виважені рішення, завжди гідно виходить з будь-якої ситуації. Якщо потрібна допомога і підтримка, корисна порада або навіть співчуття – все можна знайти у Ніні Дмитрівни.

Учні вона любить і шанують, але водночас – вимоглива, сувора до проявів лінощів, хамства, брехні – виховує дітей, як справжню мати. Висококласний спеціаліст, працелюбна і людяна, Ніна Дмитрівна є нашою гордістю!

Ніна Дмитрівна Руденко
(вчитель англійської мови)

Юлія Іванівна Лопатюк
(вчитель англійської мови)

Неординарна особистість. Молода, гарна жінка, толерантна і інтелігентна людина; вона має різнобічні інтереси і захоплення (театр, сучасна література, новітні технології, плавання), але її пристрастю є англійська мова і педагогічна робота. Юлія Іванівна працює в гімназії вже десятий рік, проте готується до кожного уроку – як до першого: шукає цікаву інформацію, готує додаткові завдання, підбирає наочність... Вона підтримує колег, допомагає порадами і своєю власною бібліотекою методичних і дидактичних матеріалів, запрошує на свої уроки, на яких завжди почує багато нового.

У цьому навчальному році Юлія Іванівна здивувала всіх. Вже звикли, що вона працює у старших класах, але зараз, випустивши 11-ті класи, вона взяла...першокласників! Важко переключитись так швидко з майже дорослих людей на ще зовсім маленьких дітей – але і тут вона покаже «клас». Юлія Іванівна має унікальний підхід до учнів будь-якого віку: із старшокласниками вона обговорює наболілі проблеми і різні життєві теми, а з маленькими вона грає, співає пісні і малює. Всі учні її поважають і люблять, батьки ж – часто звертаються за порадою.

Елізавета Вікторівна Київська
(вчитель англійської мови)

Відповідальна та дбайлива. Яка вона насправді? Зовні – чарівна тендітна молода жінка, надзвичайно організована і енергійна. Вперше зустрівшись з нею, одразу робиш висновок, що перед тобою людина рішуча, впевнена і компетентна. А познайомившись ближче, бачиш людину життєрадісну, з доброзичливим гумором. У Єлизавети Вікторівни одразу помітні лідерські якості, тому вона легко організовує дітей на уроці. Про неї можна сказати, що вона поєднує у собі англійську аристократичність і американську заповзятість з українською щирістю та гостинністю.

Її нестримна життєва сила і хороший настрій завжди викликають радість. Відчувається, що вона дійсно любить свою роботу і отримує від неї задоволення. У спілкуванні Єлизавета Київська – приємна та щира. Вона надійна, відповідальна і дбайлива, тому саме їй довірено опікуватися шкільним кінозалом. Крім того, надзвичайно віддана своїй сім'ї і виховує маленьку донечку. Колеги цінують її за мудрість і розсудливість. Вона, як ніхто інший, вміє підтримувати в тяжкі хвилини.

Молодий і талановитий. Прекрасне вільне володіння англійською мовою, ініціативність, організованість, відповідальність, вимогливість до себе та до інших, вміння навчати дітей та здатність любити їх в себе – все це про нашого вчителя англійської! А молодий вік у 29 років аж ніяк не відповідає його унікальним здібностям. Сьогодні в нашій гімназії він, поза всяких сумнівів, один із найпопулярніших вчителів, один із тих, кого всі учні мріють бачити своїм вчителем. Послужний список Василя Любича досить вагомий: керівництво дистанційним навчанням учнів через інтернет (з носіями мови); відповідальність за міжнародне співробітництво навчального закладу; проведення відеоконференцій між школою Балфрон (Шотландія) та гімназією. І найголовніше – він вже має педагогічне звання «старший вчитель»!

Василь Васильович Любич
(вчитель англійської мови)

Родина – це серйозно!

Міжособистісні взаємини – психологічний феномен, який неминуче виникає в процесі спілкування.

Спілкування розвиває емоційну сферу, вольові якості, привчає людину до зібраності, наполегливості, рішучості, сміливості, має велике виховне значення, є обов'язковою умовою формування загального інтелекту, мислення, пам'яті, сприймання, уваги.

В основі взаємин лежить ставлення особистості. Ставлення – це позиція особистості до всього оточуючого і до самої себе.

Діти сприймають світ таким, який він є – з усіма стосунками між членами родини. А багатьом із них здається нормальним, коли хтось із батьків (або обидва) рано-вранці йдуть на роботу, а пізно ввечері повертаються – і практично зі своєю дитиною не спілкуються... Таких дітей майже не вражають і довгострокові відраження батьків. Єдине, чого в цьому випадку діти дуже бояться – це бути покинутими, неприйнятими своїми батьками...

Пам'ятайте...

Подібне неприйняття стимулює, як наслідок, дитячу агресивність. Іншими словами, неприйняття батьків дитини – це повна байдужість до неї, уникнення спілкування, нетерпимість та владність, ворожість через сам факт існування дитини...

Неприйняття власної дитини призводить її до самотності, зникає будь-яке бажання спілкуватися з рідними людьми, у родині відсутні традиції, звичаї, закони. Ваша дитина – вже давно поряд з вами, тому намагайтеся не травмувати її своєю жорстокою байдужістю, а у спілкуванні з нею – пам'ятайте:

Можна виражати своє невдоволення окремими діями дитини, але не дитиною в цілому

Можна засуджувати дії дитини, але не її почуття – якими б небажаними для вас чи «недозволеними» вони не

Поговоримо про стосунки

Ганна Степанівна Музика, практичний психолог

були (вони в неї вже виникли – отже, для цього є підстави)

Не чекайте від дитини неможливо-го чи важко здійсненого – замість цього придивіться, що ви можете змінити в її оточенні

Невдоволення діями дитини не повинно бути систематичним

Намагайтесь не «привласнювати» собі емоційні проблеми дитини

Дозволяйте дитині спостерігати і негативні наслідки своїх дій (чи навіть бездіяльності): тільки тоді вона дослушатиме і ставатиме «свідомою»

Якщо дитині важко і вона готова прийняти вашу допомогу – обов'язково допоможіть їй (але візьміться лише за те, що їй не під силу)

Якщо дитина своєю поведінкою викликає у вас негативні переживання – скажіть їй про це

Не втручайтесь у справу, якою зайнята дитина, коли вона не просить допомоги: таким чином ви продемонструєте свою віру у власні сили дитини

Щоб уникати зайвих проблем і конфліктів, співвідносьте власні очікування з можливостями дитини

Поступово, але неухильно знімайте із себе відповідальність за особисті справи вашої дитини – нехай вона відчуває себе відповідальною за їх виконання

Про власні почуття розповідайте дитині від першої особи – повідомте саме про себе, свої переживання, але не про неї чи її поведінку

Почніть з любові

Найголовніший мотив, умова, засіб розвитку юної особистості і, водночас, усієї гуманістичної психології та педагогіки – це любов у різних її видах і виявах. Маленька долоня дитини у великій долоні батька – це велике благо для дитини, це впевненість у захисті, у єднанні, у теплоті взаємин з

рідними і, звичайно, у тому, що її люблять.

Чи завжди батьки розуміють, наскільки важливо для дітей бачити зближення рідних рук або, навряд, відчувати прояв найніжніших почуттів до них чи у їх присутності – один до одного? Найчастіше впевненість дорослих, що діти «маленькі і нічого не розуміють у батьківських стосунках», є помилковою!

Справді, діти багато чого не можуть зрозуміти під час розмови дорослих, але відчуття любові вони здатні із самого малечку. З роками у них нагромаджуються певні аргументи як на користь любих, так і на користь осоружних. У ситуації конфлікту дитина стає медіатором, власне кажучи – сімейним психотерапевтом, що ініціює переговорний процес у родині.

Маленькі миротворці

Вірджинія Сатир справедливо називає дітей «миротворцями родини».

Коли батьки не чують запитань дитини або намагаються їх проігнорувати, у дитини несвідомо спрацьовує інший план «порятунку» родини – включення симптоматичної поведінки: зниження успішності чи дисципліни у школі, бійки з однолітками, крадіжки, формування емоційних порушень тощо.

Людина, яка переживає фрустрацію, розлучення – отримує сумний досвід, що залишиться з нею на довгі роки. Дехто стає мудрішим і захищенішим, дехто – ще більш уразливим чи буде боляче ранили інших... Але життя – продовжується, і у кожного з нас завжди є можливість обрати ту стежину, яка веде до кохання: у шлюб, після шлюбу чи поза ним. Натомість, лише такий «іспит», як сімейне життя, дає можливість любити один одного щодня, ведучи «повномасштабні переговори».

Тож, спробуємо навчити наших вихованців відкрито говорити про свої проблеми, аналізувати їх, а головне – бачити майбутнє, у якому можна жити щасливо і зберегти свою родину від негараздів.

Така нелегка професія!

Ольга Володимирівна Бурканова, вчитель

Більшість сучасних учнів вважає, що професія вчителя, можливо, й малооплачувана, але одна з легких! Вчителі тільки те і роблять, що постійно задають питання, викликають учнів до дошки та примушують писати контрольні роботи. Звичайно, їм легко! Вони ж не готують домашні завдання одразу з декількох предметів – а бездоганно вивчити один предмет може будь-хто...

Ми також – діти

Але мало хто з учнів уявляє, що вчителі також готуються до уроків! Іноді, щоб 45-хвилинний урок був цікавим, вчитель годинами перечитує сучасну літературу та численні довідники! І якщо учні не завжди виконують домашні завдання – то вчителі завжди готуються на 100%! А ще додайте сюди: перевірку понад 20 зошитів, підготовку цікавих завдань та повідомлень, а також ретельно продуманих запитань!

Робіть висновок, любі учні: вчителі постійно працюють над собою, намагаються вдосконалювати свої знання та педагогічну майстерність, відточують психологію спілкування з вами, такими складними й різними! Бачите, вчителі – дуже творчі люди. Вчені довели, що гарними викладачами можуть бути лише ті люди, які в душі залишаються дітьми.

Хто – кращий?

Звичайно, вчителі також намагаються робити своє життя ще цікавішим: наприклад, влаштовують «перегони» або беруть один з одного приклад... От і я: не змогла пропустити участь в конкурсі «Вчитель року 2007»!

Спробувала – і перемогла в районному конкурсі! Але попереду чекав міський тур, куди потрапили кращі вчителі з десяти районів Києва... Адреналіну додавало й те, що майстерність вчителя перевірялась не лише вмінням працювати зі своїми учнями, а й на вмінні провести урок в іншій школі! Тому свій урок правознавства я «перенесла» в 9-М класі ліцею №100 «Поділ».

Крім того, оцінювались й професійні знання. Наприклад, ми писали «Контрольні роботи» з історії та правознавства, а потім ще й психо-

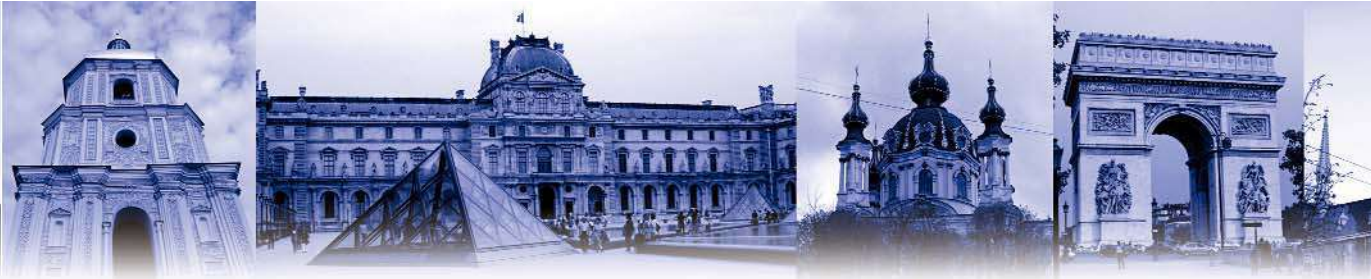
логічні тестування проходили! Звичайно, ми ділилися один з одним власним педагогічним досвідом та різними «хитрощами». Понервувати довелося – адже на кожному етапі конкурсу за нами спостерігало журі із 16 найдосвідченіших вчителів міста! До речі, після проведеного уроку оцінки вчителям ставили учні. Від учнів ліцею №100 я отримала одностайні «12» балів, і тепер я маю завжди утримувати таку оцінку в нашій гімназії!

І сміх, і слюзи

Для кожного з конкурсантів важливо було перемогти, адже ми захищали честь району, довіру навчального закладу, а особливо – честь Вчителя своїх Учнів... Очі дітей – це найсуворіше журі. І так мені було приємно, коли учні питали: «Ви вже перемогли?»... А мені навіть із суперниками пощастило: після кожного завдання ми ставали добрими друзями! І не змагалися, а вчилися один з одного.

На жаль, перше місце отримала не я... На щастя, перше місце отримала не я! Адже в мене подвоївся стимул вдосконалювати себе. А той досвід, який я отримала, обов'язково стане мені в нагоді. Вчитель – нелегка професія!

Від долі не втечеш

Світлана Василівна Заломайкіна, вчитель французької

Франція... Французька мова... У кожної людини виникають свої асоціації пов'язані з цими словами. Для мене – це безкрайній, великий, багатогранний світ традицій, історії, культури та невичерпний косяк пізнання мови Гюго, Бальзака, Сент-Екзюпері...

Коли доля всміхається

Повертаючись спогадами в дитинство, я пригадую своє знайомство з французькою мовою. Було мені тоді 4 чи 5 років. Моя мама викладала в школі французьку мову і іноді брала з собою у клас. Я сиділа на останній парті і підказувала старшокласникам слова, які запам'ятала під час уроку. Мама працювала все життя в школі і часто казала, що праця вчителя дуже важка.

З того часу багато подій сталося у моєму житті, але, як каже народне прислів'я, «від долі не втечеш».

Тепер вже можна сказати, що доля мені посміхнулася – у 1999 р. я прийшла працювати в спеціалізовану школу №315, зустріла прекрасний колектив професіоналів, яким керує невтомний генератор всіх ідей Олександр Олексійович, професіонал найвищого рівня. А скільки спогадів пов'язано з нашою дорогою і незабутньою Еммою Абрамівною Гутман...

...Перший день знайомства з колегами по кафедрі французької мови. Хвилююсь! Прийти в спрацьований колектив і стати його частинкою – нелегке завдання... Проте під час перших хвилин спілкування з Аллою Анатоліївною і Тетяною Леонідівною, я відчула: дорогу до взаєморозуміння знайдено!

Квіточки на полі

Ішов час, спеціалізована школа стала гімназією, а кафедра французької мови поступово збільшувалася. Настав час обрати голову, метод об'єднання. Звичайно, Алла Анатоліївна – кращої кандидатури не знайти: вона вміє довести кожну розпочату справу до логічного завершення, чи то навчальний процес, чи позакласна робота.

Працює на нашій кафедрі ще один чудовий вчитель – Тетяна Леонідівна. Тендітна білявка з блакитними очима, вона ніколи не відмовить в допо-

мозі, дуже любить дітей і свою роботу. Є в неї одна мрія – навчитися плавати. І ми всією кафедрою беремося їй в цьому допомогти.

Є у нас на кафедрі навіть «бабуся»: спокійна, врівноважена Галина Іванівна, яка любить читати, добре знається на поезії і весь вільний час присвячує своїй маленькій онучці.

А цього року в наш колектив влилися дві студентки Педагогічного Університету ім. Драгоманова – ми одразу помітили, що дівчата прийшли до школи за покликом душі, а це – найголовніше у нашій роботі. Зичимо їм натхнення, творчої наснаги і не втратити бажання працювати з дітьми і відкривати їм чудовий світ французької мови. А ми їм в цьому можемо!

Поряд з такими людьми відчуваєш величезну відповідальність за свою місію і прагнеш до неперервного самовдосконалення.

Французьку знаємо: перевірено!

Впродовж десяти днів французькі гості мали можливість ознайомитися з нашим містом, з його історичними пам'ятками, музеями, культурними цінностями. Київ відкрився для них як один із стародавніх центрів слов'янства. Вони відвідали Києво-Печерську Лавру, Михайлівський та Софіївський

У квітні 2007 р. група французьких дітей з м.Реймз відвідала нашу школу. Зустріч відбулася завдяки директору нашої гімназії, Олександр Олексійовичу, та двом молодим та енергійним французьким учителям – Ванессі Ріголе та Фредеріку Жерару. Зустріч проходила в дружній атмосфері і залишила багато приємних і незабутніх спогадів...

Тетяна Леонідівна Войтюк, вчитель французької мови

собори, побували в Київській фортеці, в музеї коштовностей України та в музеї Чорнобиля.

Велике враження отримали від перегляду опери «Богема» та балету «Весілля Фігаро», під час перегляду яких змогли впевнитись у силі й таланті українського народу.

Також займалися верховою їздою та плавали у шкільному басейні. Відвідавши уроки, французи оцінили високий рівень підготовки наших вчителів, їх приємно вразив високий

рівень знань українських учнів та прагнення їх вдосконалювати.

Проживаючи в сім'ях наших учнів, французькі діти могли практикувати російську мову і насолоджуватись мелодійністю української. А гімназисти усвідомили необхідність володіння іноземними мовами та їх значення у майбутньому.

Грандіозним став концерт прощального вечора. Перед від'їздом наших інтернаціональних друзів не обійшло навіть без сліз...

Франція – до нас!

Три роки тому делегація нашої школи відвідала м.Шарльїо, що неподалік Роана у Франції. Оскільки ми були запрошені на музичний фестиваль, нам пощастило спілкуватися з людьми різного віку, що проживають в містах і селах неподалік. Наступного року ми радо приймали наших нових друзів на гостинній українській землі...

Алла Анатоліївна Бойко, вчитель французької мови

До складу французької делегації входили не тільки діти, а й дорослі, які після першого знайомства з Україною захотіли більше дізнатися про наші традиції, український побут та повсякденне життя.

Серед французьких гостей були представники різних професій: листоноша, лікар-ветеринар, працівник соціальної допомоги, приватний підприємець, бухгалтер...

Життєва доля Домінік От'є-Дер'Ян та її матері Ірен тісно пов'язана з Україною, адже їхній батько та дід були

українського походження. Ця родина свято зберігає пам'ять про свої українські коріння. Наприклад, сімейна реліквія – гітара – передається з покоління в покоління, батько Ірен привіз її з України під час громадянської війни 1921 р.

Подряджіння пара Жан-Клод і Маріель Левек вирішили здійснити романтичну подорож в Україну з нагоди родинного ювілею: 15 років вони разом. Їм настільки сподобались Київ та українські люди, що через рік Жан-Клод вдруге приїхав в Україну, та вже

разом з дочкою – і самотужки почав вивчати українську мову. А влітку усією родиною прийняли моє запрошення і відпочивали у мальовничих Карпатах.

Багато незабутніх вражень повезли наші колеги з собою у Францію... Надовго їм запам'ятається гостинність українського народу та неповторна національна кухня. Слова «борщ», «деруни» і «вареники» тепер не потребують перекладу!

...Дружба з ними триває і по сьогоднішній день.

Справжні та яскраві

Вчителі німецької мови

Кафедру німецької мови у нашій гімназії представляють п'ять неперевершених вчителів. Порівняно з кафедрою англійської – це, може, і небагато, але за якісним складом ми не поступаємося в жодному разі

Протягом року активно працюємо над покращенням результатів вивчення німецької мови. Наприклад, урізноманітнюємо навчальний процес і пропонуємо учням додаткові творчі завдання. На диво вдалим виявились спроби літературних перекладів та написання власних віршів. А ще учні обирали найулюбленіше німецьке слово і аргументували свій вибір, збирали колекцію слів, що однаково звучать в українській і німецькій мовах. Популярними стали й тематичні газети і проекти.

Лілія Миколаївна Назаренко. Старший викладач, вчитель вищої категорії, її педагогічний стаж складає 44 роки. Вона не лише на кафедрі найстарший вчитель, а й в усій гімназії! День її народження досить символічний – 1 вересня: здається, сама доля вирішила вибрати професію. Багато часу приділяє вона власній земельній ділянці – дбайливо доглянуті овочі та квіти віддають гарним врожаєм, а власний «райський куточок» нараховує понад 200 глідіолусів та майже стільки ж троянд!

Любов Іванівна Олеськів. Працює разом з нами вже два роки, загальний педагогічний стаж – 20 років, має вищу категорію. З перших днів знайшла спільну мову з усіма в новому колективі! І це не дивно – дуже привітна і тактовна жінка, вона вважає своїм хобі запрошувати гостей, смачно їх пригощати і приємно спілкуватися. Неперевершена господиня – неможливо втриматися від її кулінарних шедеврів! Їй подобається читати книжки німецьких авторів мовою оригіналу, а потім – із задоволенням робити літературні переклади.

Працюємо ми за альтернативними підручниками, що відображають нову концепцію вивчення іноземних мов. Також учні 6-8 класів додатково мають можливість розширювати свій лексичний запас і знання про Німеччину за допомогою навчального відеокурсу.

Справжньою подією стало концертне шоу «Зимові свята у Німеччині», яке підготував діючий театр німецької мови у складі учнів 6, 8, та 11 класів.

Тетяна Сергіївна Радченко.

Працює у гімназії вже п'ять років. Спокійна та врівноважена, водночас весела і товариська людина! Любить активний відпочинок на природі. Ми знаємо її як відповідальну та ніжну маму – адже багато часу проводить з дочечкою (до речі, Анютка має багато ексклюзивних речей, пошитих чи зв'язаних мамою).

Тетяна Вікторівна Кравченко.

На нашій кафедрі вона – наймолодша, проте дуже перспективна і талановита вчителька! Заслужено користується повагою колег та учнів. Працює разом з нами вже два роки, закінчує навчання у магістратурі Університету ім. Драгоманова. В нашій гімназії, крім німецької мови, викладає ще й англійську! До того ж цікавиться культурним життям, дуже часто відвідує театри та галереї сучасного мистецтва.

Олена Павлівна Мігдаль. Педагогічний стаж вісім років. Гімназія стала першим місцем роботи! Нещодавно брала участь у конкурсі «Вчитель року». Активна та емоційна, вона дуже любить подорожувати чи замрійливо гуляти містом. Має багато друзів, вміє підняти настрій, з нею легко і приємно спілкуватися. Мріє стати співавтором «ідеального підручника з німецької мови» та написати дитячу книгу – чарівну казку...

Всі учасники свята показали не лише блискучі мовні знання, а й великі творчі здібності. Яскраві костюми, веселі пісні, різдвяний вінок та смачне печиво створили дивовижну святкову атмосферу і запам'яталися надовго!

На кафедрі німецької мови працюють справжні професіонали, які обожнюють свою роботу і вміють вчити. Кожен з них – не лише кваліфікований педагог, а ще й оригінальна особистість...

2-Б клас

3-А клас

2-А клас

2-В клас

Неоніла Андріївна Євглевська,
класний керівник 6-Г

У нашому класному куточку «Гімназист» написані девізи, що якнайкраще розкривають дух нашого колективу: «Ми – це не безліч стандартних «я», а безліч всесвітів різних», «Оце і є бути щасливим – знайти самого себе»...

Краплинки Всесвіту

Окремі та неповторні

Так, кожна дитина у моєму класі – це неповторне «створіннячко», окрема краплинка, яка в сукупності з іншими створює вируjące джерело 6-Г. Діти мого класу дуже здібні та обдаровані, а для мене – найкращі!

У багатьох з них – організаторські здібності, наявні ознаки лідера. Клас має високий потенціал, тут престижно добре навчатися. Так приємно, що торічна войовничість – коли діти (особливо хлопчики) намагалися утвердитися силою – поступилася дипломатичністю й толерантністю. А які зворушливі миті вияву уваги між хлопчиками і дівчатками!

Що уміють «всесвіти»?

А все! Хтось гарно співає, хтось прекрасно танцює, комусь до душі малювання, а комусь вишивання... Хтось

радіє новій монеті чи марці у своєму альбомі, а хтось тому, що може подарувати таку монету друзі... До когось завітає Муза – і з'являється новий вірш, а когось веде у драмгурток – і з'являється новий актор! А ще вміють готувати обіди для всієї родини, а ще не лінуються встати раненько і поплавати гарненько, і отримати свою першу «медаль» у стилі «брас». Багато чого вміють, а більше хочуть навчитися...

Життя – то радість!

Скільки енергії та радості отримали діти й батьки на відпочинку у Кончі-Заспі! Також побували і на заводі «Кокка-Кола», і цирк відвідали, і міську оранжерею, навіть на морі відпочили і у Львів з'їздили!

Підлітковий вік – складний період, коли формується особистість, іде ве-

личесна і неперервна робота над собою: відкидаються непотрібні, погані якості – лінощі, заздрощі, боягузтво – і розвиваються ті риси, які залишаться у дорослому житті.

Наш клас

Наш клас – це теж колектив, сильний і міцний, котрий ставить перед собою чітку мету і йде до неї вперто і наполегливо...

Ми вже були призерами змагань з різних дисциплін. І ще не раз станемо! Підкоримо вищі вершини – спортивні і наукові.

Але самотужки таке зробити неможливо. З колективом – реально. Давайте підтримувати один одного, бачити у людях тільки краще – так можна уникнути багатьох дрібних суперечок та непорозумінь, зберегти більше наснаги, творчості, енергії...

Ярослава Лаган

Я люблю свій клас! Ми – одна команда, яка завжди перемагатиме – подібно «Ракеті» у спортивних змаганнях.

Костя Ябченко, капітан «Ракети»

Я знайшов у цьому класі своє перше, справжнє кохання...

Егор Трошкін

У нашому класі немає двох однакових дітей. Близнюки Коля і Андрій схожі зовні, але різні внутрішньо. А Саша Пархотик не вміє ображатись. Ярослава, яку всі називають Яся, має високі інтелектуальні здібності. Дві подружки – Наташа й Катя – добре зна-

Головне, що ми бездоганно лади-мо з іншими і вважаємо наш клас єдиною командою. Ми більш хороші – ніж погані, менше злі – скоріше добрі, ми – лідери свого часу, дивний та чудовий клас.

Ліза Пригун

Звичайно, наш клас – найліпший. Нас тільки іноді записують у «Колючку». Лише зрідка на нас скаржаться вчителі і записують у щоденник «поганої поведінки» прізвиська порушників...

Ірина Лозова

Взагалі-то, в нас дружній та веселий клас, хоча іноді бувають й сутички, але це так, не по-ворожому. І добре, що завжди вистачає мудрості спокійно розібратися, проаналізувати скоєне... і помиритися!

Марія Єрмоленко

Здається, ніби ми тільки вчора вперше зустрілися, Першого вересня на урочистій лінійці... Пам'ятаю, прийшли до класу, схвилювано поглядаючи один на одного: як воно все буде, якими виявляться однокласники, чи буде мені тут добре?... З тих пір промайнуло вже майже два роки! Сьогодні до свого 6-Г я заходжу з посмішкою, бо знаю: мене тут завжди чекають, мені тут раді, і саме тут – мої друзі!

Алла Головка

Валентина Володимирівна Пазенко, мама Трошкіна Єгора (6-Г)

Отримання нової квартири і народження молодшого сина – ці дві знаменні дати в нашій сім'ї збіглися. Довго шукати школу для старшого не було коли, і ми попрямували до найближчої... Діти підростали, ми зивкали до нової оселі. Всі новосели спочатку вирішують нагальні побутові проблеми, а вже потім, прижившись, потребують і чогось більшого. Так і ми: після початкової школи замислились про наступну освітню сходинку, мріяли про колек-

тив, де вчителі і учні були б однодумцями, щоб діти відчували себе затишно і комфортно.

Оскільки дуже багато гарних відгуків чули про гімназію, то вирішили спробувати: і нам – пощастило!

І незалежно від того, як складеться надалі шкільна доля мого сина, ми з ним вже прожили тут багато хорошого, що переконує мене, як маму, в правильності нашого вибору.

Так, у нашого хлопця складний характер. Він жвавий, непосидючий, часто з лінощами (які заходять до класу раніше нього), часто не може спокійно вислухати зауваження вчителів... Проте я дивуюсь, коли змінюється вираз його обличчя, якщо йдеться про клас, про взаємини з друзями, вчителями. Очі горять, слова швидші за думки, і я вже вкотре за вечір слухаю, який кросворд склали на уроці історії, як завзято обговорювали героїв Всеволода Нестайка і як багато батьки, на жаль, не знають про проблеми глобального потепління!... А скільки вражень від екскурсій, походів до театрів і музеїв... А літній відпочинок – це ж окрема яскрава сторінка нашого шкільного життя!

І мені хочеться особливо подякувати нашій Класній Мамі, яка дійсно стала для наших дітей другою матір'ю, і вклонитися всім вчителям, які не просто працюють з нашими хлопчиками та дівчатками, а вкладають в них свої мудрість та душу.

На порядку денному в нашій сім'ї стоїть архіважливе питання – тестування до першого класу нашого молодшого сина. Хай йому посміхнеться сонечко гімназії № 315!

ють, здається, про всю школу. Кирило і Гліб мають гарну фізичну форму. Марієтта чудово співає. Якщо треба станцювати – покличте Леру. Маша завжди слідує за модою. Маринка не втрачає оптимізму. Діма – майбутній баскетболіст. Якщо потрібен професіонал з тенісу – звертайтеся до Алли. Саша та Рома – майбутні захисники, тому ходять на карате... У такому класі завжди цікаво та весело!

Настя Апалькова

Підкорюємо Москву!

У квітні 2007 р. делегація учнів та вчителів гімназії була запрошена до Москви для участі у Відкритій гуманітарній конференції «Вышгород-2007», яка проводиться Департаментом освіти м. Москви і гуманітарними ВНЗ Москви, за сприяння Фонду «Династія» на базі школи-інтернату «Интеллектуал»

Наталія Миколаївна Максимова, заступник директора з наукової роботи

До участі у проєкт допускаються учнівські дослідницькі роботи, що пройшли попереднє рецензування Оргкомітетом конференції.

На рецензування до Москви всього подали 11 робіт, але до Конференції потрапили такі:

- «Особенности страхов современного подростка: виды, возможности и коррекция» (Ірина Сидорчук);
- «Украинская писанка» (Квітослава Кротюк);
- «Украинские народные веснянки» (Анастасія Євглевська);
- «Семья князей Острожских» (Олександра Стрижак);
- «Изобретения Юрия Кондратюка» (Ольга Дринь).

Насичена програма конференції включала доповіді-презентації, інтелектуальні дебати, майстер-класи, дискусійні клуби, тестування, екскурсії.

Окрім здобутих Дипломів лауреатів, Похвальних листів і Сертифікатів ми везли назад до гімназії незабутні враження, безцінний скарб мудрого досвіду, радість перемог та пам'ять про нових друзів...

Враження лишилися настільки глибокими та яскравими, що учасники конференції вирішили ними поділитися у нашому улюбленому журналі!

Квітослава Кротюк, учениця 8-А

Нещодавно, разом зі своїми вчителями та друзями, я відвідала Москву: ми взяли участь у IV Відкритій гуманітарній конференції дослідницьких робіт для школярів. Конференція називалась «Вышгород», і організували її Російська Академія наук та ще кілька вузів. Російські старшокласники мріють, щоб їхні роботи потрапи-

ли до конференції, адже кращі з них отримають право вступу (без іспитів) у певні Московські університети!

Привіт, Росія!

Для нас, київських школярів, робота в конференції виявилась дуже відповідальною: ми підготували доповіді на теми з української історії, традицій та мистецтва. Якщо чесно, то хвилювались: чи будуть наші роботи цікавими для російських школярів і як вони взагалі поставляться до участі українців у «їхній» конференції...

Та переживали даремно: привітність росіян виявилась першого ж дня! Усім 170 учасникам конференції вони подарували захопливу екскурсію по Москві. До речі, нашої київської делегації не вистачило місця в автобусі – мабуть, охочих до науки приїхало більше, ніж планувалося. Побачивши це, директор Московського ліцею «Интеллектуал» Євген Володимирович Маркелов негайно замовив для нас ще один автобус! А потім провів нам неймовірну екскурсію столицею Росії. (Це вже потім ми дізналися, що Євген Володимирович – кандидат історичних наук і москвознавець.) До того ж, школа-інтернат для обдарованих дітей «Интеллектуал», яку він очолює, надала нам своє по-домашньому зручне й затишне помешкання.

Ми не підвели

Теми наших наукових робіт зацікавили росіян: як учасників (а це школяри з Москви, Санкт-Петербурга, Мурманська, Кірова), так і журі, до складу якого входять професори та академіки – провідні науковці московських вузів.

Особливу їхню увагу викликала доповідь про князя Костянтина Ост-

розького – засновника академії та великого подвижника. Захоплено і навіть з подивом сприйняли і роботу про геніального українського інженера-конструктора та винахідника Олександра Шаргея, завдяки праці якого американці здійснили перший політ на Місяць. Але ніхто в ті часи не знав правди про цю людину – навіть її імені! Бо О.Шаргея приховали під іменем російського вченого Юрія Кондратюка. В Новосибірську й нині працює Музей «російського піонера космосу» Юрія Кондратюка.

Тема моєї роботи присвячувалась українській писанці. Готуючи доповідь, я, звичайно, опрацювала безліч літератури, спілкувалася з багатьма писанкарками, а в однієї з них, Оксани Білоус – навіть у майстерні побувала. Без перебільшення – я везла в Москву ящик писанок! Кожна старанно впакована – аби ж не побити! Тут – і високохудожні роботи Оксани Білоус, Зої Сташук, Лариси Головні, і весело-задористі мої та мамині писанки. Щоб передати настрої своєї роботи, я вбралася в автентичний народний стрій Рівненського Полісся.

Я – українка!

Дивовижне мистецтво української писанки нікого не лишило байдужим. А для більшості стало навіть відкриттям. Слухачі були вражені доповіддю,

ставили мені багато питань. Після виступу я запросила учасників на майстер-клас творіння писанки. Мені так приємно, що цим видом старовинного українського мистецтва зацікавилися навіть дорослі! А викладач мистецьких дисциплін школи «Інтелектуал» запитала, чи не могли б ми надіслати їм з України писачків. І я відразу ж подарувала їй п'ять своїх робіт і спеціальні фарби. А ще запропонувала кожному із журі вибрати собі по писанці в дарунок!

...З конференції поверталася схвилюваною і щасливою. У пам'яті назавжди лишається незабутнє спілкування, відвідини Кремля і Трет'яковської галереї, перший власний дослідницький досвід, відзнака за кращу презентацію в секції «Культурологія». А ще гордість тим, що я – українка!

Ірина Сидорчук, учениця 10-Г

Наша гімназія, як ви знаєте, співпрацює з навчальними закладами багатьох держав. Гімназисти вже відвідали Францію, Швецію, Шотландію, Польщу, Норвегію, підкоривши їх національним колоритом. А в 2006-2007 н.р. учні гімназії відстоювали свої позиції в гуманітарному напрямку в столиці Росії – Москві...

Разом – переможемо!

У подібній конференції ми брали участь уперше. Супроводжували нашу невелику, але активну та згуртовану команду Наталія Михайлівна Максимова (заступник директора з наукової роботи) і Нонна Сергіївна Бессараб (учитель історії та правознавства).

Програма конференції була розписана по хвилинах! Спочатку реєстрація, потім в Академії Наук РФ відбулося урочисте відкриття «Вишгород-2007», де нас вітали відомі науковці. Після повернення в школу «Інтелектуал» відбувся захист наукових робіт по секціях. Хвилювання було неймовірне... Увечері гостей з інших міст запросили на оглядову ек-

скурсію по Москві. І коли, нарешті, настав час відпочинку, усі просто падали з ніг.

Другий день був не менш насиченим. Одразу після сніданку – захист робіт та дискусійні клуби. Далі можна було піти на інтелектуальну гру чи відвідати олімпіаду для психологів. Я обрала останнє. Олімпіада виявилася цікавою і, як на мене, не складною (наприклад, кожному учаснику описували ситуацію і треба було порадити вихід з неї).

Учителі також були зайняті: для них проводився круглий стіл «Дослідницька діяльність школярів: як вчити і чому вчитися?».

Круговерть знань та вражень

Після смачного обіду на нас чекав сюрприз: вистава за п'єсою Марселя Паньоль «Агентство Топаз» від театральної студії школи «Інтелектуал». Актори грали настільки талановито, що глядачі, захоплені дійством, не могли відвести очей від сцени.

Також ми мали можливість доторкнутися до історії «Государства Российского»: побували в будиночку, де жив Петро I, побачили дерева, яким понад 300 років, спостерігали чудовий краєвид на Москву-ріку...

Наступний етап – закриття конференції і довгоочікуване нагородження переможців. Учні різних класів, шкіл, міст і навіть різних держав хвилювалися та сподівалися на перемогу. Коли оголошували переможців, зал завмирав, а потім вибухав оплесками, наповнювався радістю за себе і колишнього суперника, з яким встигли стати друзями. Усі ми отримали Сертифікат учасника, а переможці – Дипломи та Похвальні листи. Цінною нагородою для лауреатів стали цікаві книжки. Дуже радісно, що і ми поповнили бібліотеки кабінетів історії нашої гімназії отриманими подарунками!

Сюрприз за сюрпризом

Ще одним сюрпризом для обдарованих дітей та їхніх наставників став

літературно-музичний вечір Дмитра Сухарева, автора численних літературних творів і віршів, які були покладені на музику і стали улюбленими народними піснями. Після вечора глядачі спілкувалися з автором, фотографувалися і брали автографи.

На зворотній дорозі було трохи сумно і радісно. Сумно – залишати гордовиту Москву, радісно – повертатися в завжди привітний рідний Київ. Уся Конференція і наше маленьке «відрадження» пройшли в теплій, дружній атмосфері – для багатьох вона стала святом, феєрверком науки і вражень, для багатьох запам'яталася цінним досвідом, але ніхто не залишився байдужим.

Анастасія Євлевська, учениця 8-А

Москва – величезне місто, і за відведений на екскурсії час всього не побачиш... Особливо вразив Коломенський історико-культурний заповідник на правому березі Москви-ріки. Оскільки Московське царство – християнська держава, то у Коломенському багато церков і храмів. Зводили їх на честь царів та членів царської родини. В архітектурі споруд жоден елемент не повторюється! Багато про що можуть розказати і дерева. Тут ростуть не типові для Росії берези і ялини, а...дуби. Навіть зберігається мікроклімат з далекого минулого: тоді будували будинки саме з дуба. Багато старих дерев бачили навіть Івана Грозного.

Про екскурсію до святині російського народу – Кремля – навіть в двох словах не скажеш, враження переповнюють. В Оружейній Палаті стільки цікавого: старовинні ювелірні вироби, філігранні витвори Феєрже, лицарські обладунки, карети. Всіх нас здивувала сукня з об'ємом талії 42 см.

Незабутньою лишилась прогулянка по Олександрівському саду. Дуже сподобалась невелика казкова долина, зроблена у кам'яному руслі ріки Неглинної, що колись омивала стіни Кремля. Загадували бажання на «Нульовому кілометрі». Гуляли по ГУМу, їли фірмове морозиво. Зачарував нас барвистими куполами собор Івана Блаженного.

Трет'яковська галерея дивує своїми розмірами! Ми побачили безліч знайомих нам з дитинства картин – Левицького, Боровиковського, Рєпіна, Васнецова, Сурикова, Врубеля, Іванова, Верещагіна, Брюллова, Левітана, всіх не перелічити!

Наприкінці гуляли Арбатом, що чимось нагадує наш Андріївський узвіз. Бажання, яке я загадала – повернутися знов до величної Москви.

Тож – пишіть, досліджуйте, вірте в себе і знайте, що ми цікаві для інших, нам є про що розказати! А повчитися у когось та послухати інших завжди корисно...

Мудрий кролик – до нас у гості

Знайомтесь: Юлія Возняк, учениця 3-Б класу – талановита та неординарна дівчинка. Пише казки та вірші, які підписує псевдонімом Мудрий Кролик. Юля – переможець VII Міжнародного конкурсу ім. Петра Яценка у 2006 р.: вона посіла II місце в районному турі, увійшла до п'ятірки талановитіших конкурсантів м. Києва. Пропонуємо і вам поринути у її казковий та незвичайний світ Добра та Мудрості!

У школі для кроленят

Чи знаєте ви, що є школи для кроленят? Певно, не знаєте. Бо ці школи – велика таємниця. Чому? Тому що є такі люди, що їдять кроликів і можуть з'їсти маленьких кроленят.

У тій школі замість парт – коріння, на яке накладено листя, замість стільців – листяні килимки. Пишуть вони на корі сучками. Замість класної дошки – рівна поверхня стіни, замість крейди – велика загострена паличка. Стіл у вчительки – з пенька маленької осички, яку поламав лось. Кролі забрали пеньок і принесли у першу кролячу школу. Кролі дуже поважали вчительку.

Сьогодні перший день навчання у цій школі. Усе пройшло гарно. Всі учні добре вчилися, і їм задали написати твір про дощ і сонце. Ось твір кроленяти, якого звали Ялія Кянзов: «Одного дня небо насупилось. Ми, кролячий народ, сховалися в нори. Бо відчули, що буде дощ. І справді, через кілька хвилин засіяв дощ. Він тривав три години (по людських мірах часу – тридцять хвилин). Але раптом із-за хмар визирнуло сонечко».

За цей твір вчителька – Заєць Зайцівна – поставила йому дванадцять ягід.

Поламана Ніжка

Одного дня біля глибокого кам'яного яру почувся далекий гавкіт. Через кілька хвилин оленя вискочило до урвища, за ним прибігли собаки. Попереду собаки, позаду – яр. Що робити? І сміливе оленя відважується на стрибок. Воно летить! Ой! Ні! Не падай! Ах! Яке воно було відважне. Що? Як? Оленятко живе, просто воно дуже сильно впало. Сміливець поволі йде від урвища у лісову темряву...

Олена, Андрій та Сашко пішли по гриби. Раптом Андрійко закричав:

– Погляньте! У кущах щось ворухнеться!

– І справді! – сказала Олена.

– Підемо? – запитав Сашко.

Усі ствердно закивали головою.

– Ой! Яке миле! У нього ніжка поламана! – сказала Олена.

– Скоріше покличете діда! – гукнув Сашко.

Скоро оленя вже було у дітей вдома. Дідусь швидко прибіг, бо подумав, що Андрійко з'їв отруйний гриб. Він надав оленяткові, якого діти назвали Поламаною Ніжкою, першу медичну допомогу (бо був ветеринаром).

Оленяті дуже сподобалось у дітей. Воно совало свій ніс майже у всі кутки! Навіть у каструлю заглянуло!

Через місяць діти відпустили Поламану Ніжку. Допомога йому вже була не потрібна.

– Прощай! Ми тебе ніколи не забудемо! – гукали діти.

Оленя в останній раз подивилося на хату, де воно було в гостях, і пішло.

Минуло два роки... Діти подорослішали. І раптом...

– Це ж Поламана Ніжка! Та ще й не один!

І справді, це був він.

Ось бачите, діти, дружба не забувається! Ніколи! Пам'ятайте це!

Пісенька про кролика Кузю

Є в мене кролик
увесь кудлатий.
Він полюбляє
бешкетувати:
шпалери гризти
та квіти їсти.
Нечемний Кузя –
його так звати.

І ось такий
веселий кролик,
що їсть травичку і салат.
А ще – капусту, полин, моркву
і солоденький шоколад.

Чотири лапки, один хвіст
і пара вух...

Для мене він –
найкращий друг!

Захід сонця

Наближався вечір... Сонце почервоніло і розмалювало навкруги себе усі хмаринки. Ось – зграйка світло-помаранчевих хмарин, а он там – пропливає рожевий табунець. А там що робиться! Ціла отара світло-фіолетових баранців... Ну й сонце! Ну й чарівник! Іноді навіть здається, що хмари, хмаринки та хмарусі – не просто пара, а смачна цукрова вата, пофарбована в різні кольори. А сонцю ніби й цього замало. Мало того, що воно попустувало з хмарами, воно ще й зачаровує будинки! У кожному вікні віддзеркалюється сонячне проміння, а стіни із західної сторони – усі підфарбувалися у колір хмарок.

Та раптом усе це закінчилось – сонце закотилось за обрій.

3-Б клас

4-А клас

3-В клас

4-Б клас

Геній із 3-Б

Нещодавно, 2 травня 2007 р., Іванові виповнилося 10 років. Вітаємо його з першим юбілеєм і бажаємо творчих злетів і натхнення, здоров'я міцного і успіхів у досягненні поставленої мети. А ця сторінка – йому подарунок від вчительки Світлани Григорівни Заєць та однокласників

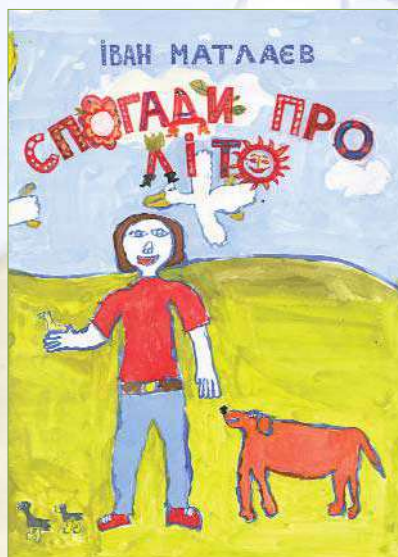

Перерва. Галас. Веселий дзвінкий сміх. Ось – біжить назустріч вам жвавий усміхнений хлопчик з довгим русым волоссям у темно-синьому оксамитовому піджачку. Сіро-блакитні очі випромінюють радість і здивування. Впізнали? Вірно: Івась із 3-Б!

Учиться Іванко на «відмінно» і з охотою, бо навчання дається йому легко. Найбільше полюбає уроки математики. А ще Іванка вабить му-

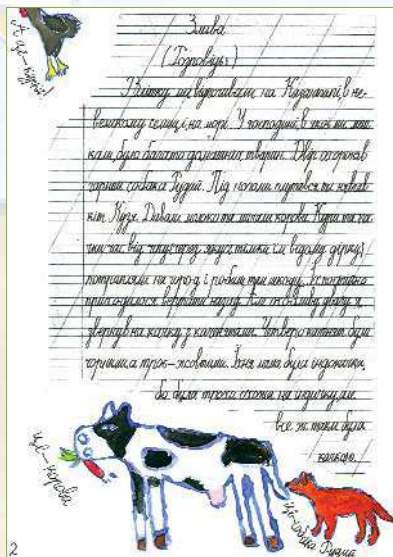
зика – він грає на скрипці та фортепіано. У вільний час любить відвідувати театри і музеї. Влітку любить подорожувати до Чорного моря. Скільки ж цікавого там можна побачити! Ось мурашник, а в ньому живуть невтомні трудівники – мурахи. А он хмари, схожі на незвичних дивовижних істот. Іванко спостерігає і все запам'ятовує, а часом нотує про побачене у своєму зошиті. Нещодавно закінчив роботу над

свою першою книгою «Спогади про літо»! І сам намалював до неї ілюстрації... І саме за його книгу «Спогади про літо» співробітники Національного музею літератури України визнали Івана Матлаєва переможцем літературно-мистецького конкурсу книги-саморобки «Ми – діти України» у номінації «Авторська книга» (рубрика «Мій рідний край»). Ось таких геніїв виховує наша гімназія!

Злива

Влітку ми відпочивали на Казантипі, в невеликому селищі, на морі. У господині, в якій ми мешкали, було багато

домашніх тварин. Двір охороняв гарний собака Рудий. Під ногами плутався та нявчав кіт Кузя. Давали молоко та мичали корови. Кури та качки час від часу (через якусь тільки їм відому дірку) потрапляли на город і робили там шкоду. Їх постійно доводилося вертати назад. Але особливу увагу я звернув на качку з каченятами. Четверо каченят були чорними, а троє – жовтими. Їхня мама була індокачка, бо була трохи схожа на індичку, але все ж таки була качкою. Але ця її особливість до нашої розповіді не має ніякого відношення.

Цього дня зранку була чудова сонячна погода. Але десь опівдні небо раптово заволокло хмарами. Подув страшенно сильний вітер. Він зривав з дерев листя, з мотузок білизну та перевертав відра. Я зайшов у хату і дуже вчасно, бо почалася страшна злива. От вже всі мешканці зібралися у хаті, радіючи, що не змокли. Та раптом син господині – Євген згадав: «Каченята! Де вони? Що з ними? Чи встигли сховатися?» Така думка мучила усіх, і кожен хотів вийти та пошукати їх. Та не було можливості! Дощ лив стіною! Коли скінчилась злива,

усі кинулися шукати їх. Знайшли каченят під кущем смородини. Ми були дуже здивовані, що качка-мати не накрила їх крильцями. Вони сиділи купкою геть мокрі. Ми перелічили їх – усі, але на жаль один чорний вже загинув. Ми перенесли бідолашних додому, та вони навіть не мали сил піднімати голівки. Їх хотіли посушити феном, та через зливу була відсутня електрика. Господиня зігріла пташенят – зробила каченяткам масаж, та приготувала напій зі спиртової настоянки. Ми розявляли їм дзьобики та через пепетку давали ліки. Потім каченят посадили у стару хутрянну шапку. Ефект спирту подіяв – вони одразу сп'яніли і позасинали.

Знову засяяло сонечко. Ми пішли на море, а коли повернулися – по двору чалапала качка, а за нею шість врятованих каченят. А світла до речі не було аж добу.

Як ми по Казантипським горах бігали

У Казантипі були дуже цікаві гори. Я, загораючи на пляжі, мріяв, що ходжу по цим горах. І якось ранком мама сказала:

– Сьогодні йдемо на гори!

Швидко поспідавши, я зібрався йти, а йти в гори збиралося ще декілька жінок. Ми довго йшли плутаними доріжками, доки не дійшли до бажаної дороги. Починалися гори! Ми піднімалися все вище і вище. Сарана розліталася, як літаки, прямо під нашими ногами. Якось ми зустріли ціле «літалище» тих стрибунчиків. Іноді літаки збивалися з курсу і таранили наші лоби, груди, животи. Тоді, щоб не впасти, вони чіплялися за наш одяг і висіли, як новорічні іграшки. Ми проходили бухту за бухтою. Я їх вже позабував! Пам'ятаю тільки одну – бухту Орла. В одній ми бачили бакланів, які сиділи зграйками на

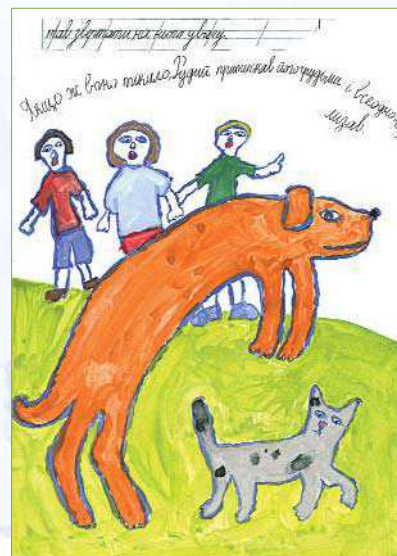

скелях. Друга нагадувала величезного дракона, який пив воду. У третій ми знайшли гарні камінчики, які нагадували кришталі. Там же я купався (спека ж!). Купаючись я випадково помітив тарзанку, яка була прикріплена між скелями. (Я і досі не знаю, як вона трималася!) У воді я знайшов глину. На прощання зліпив динозаврика з мамою-динозаврихою. (Я б хотів через рік подивитися, як вони там?) Ми нарешті дійшли до середини мису Казантип. Праворуч і ліворуч від нас було море. Праворуч – Казантипська затока, а ліворуч – Арабатська. Це і була мета нашої подорожі. Потім ми стали вертатися назад. Тільки по іншій дорозі. Коли ми прийшли в Мисове і побачили палатку з напоями, то побігли до неї і одразу почали пити. Пили, як верблюди. (Як дуже великі верблюди!) Ми попили і пішли додому.

Рудий та Афоня

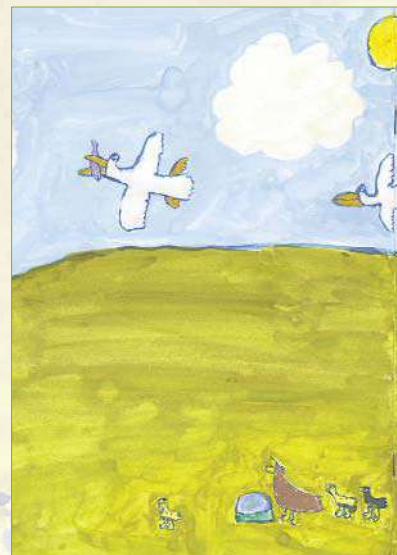
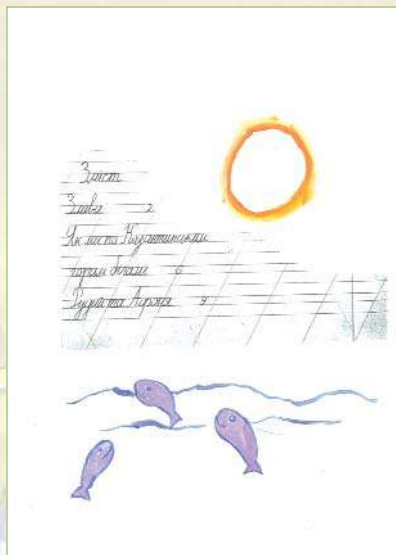
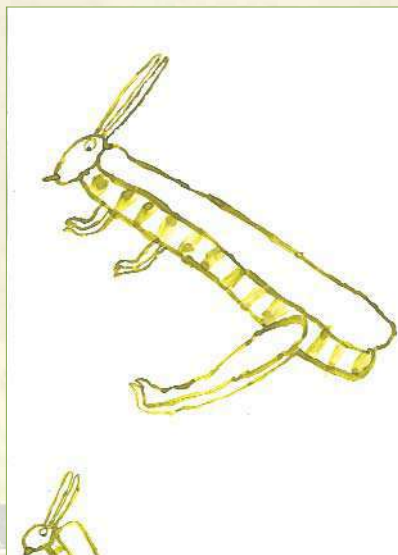
До собаки Рудого усі гарно ставилися. Це був розумний, рудий та великий собака. Тому й звали його – Рудий. Усі хотіли його нагодувати, погладити і якось розвеселити. Годувати його навіть не потрібно було. Він, як тільки бачив

нас із їжею – одразу біг до нас, не відстаючи ні на крок. Ми із радістю пригощали його, якщо це не було щось солодке. Рудий дуже любив солодке! Тістечка, цукерки та інші солодощі миттєво зникали у величезній пащі Рудого. Усі його пестили, доки не з'явилося у домі малесеньке кошенятко. Його звали Афоня.

Він був таким маленьким, що його годували шприцом для ін'єкцій. Гострий кінець шприця відірвали і можна було налити туди молока, а потім видавити його. Але кошенятко було таким маленьким, що молоко виливалося з його рота. Рудий, побачивши Афоню, нібито збожеволів. Не відходив від кошенятка ні на крок і завжди його лизав. Якщо ж воно тікало, Рудий притискав його грудьми і все одно лизав. Навіть коли ми посадили кошеня у коробку він і туди пропхав свого носа. Бідний Афоня не знав куди дітися від цього язика. Щоб Рудий не заважав нам гратися з ним (він лизав Афоню навіть коли ми гралися з кошенятком!), ми зачиняли Рудого у кімнаті, а самі гралися з Афонею.

Йшов час. Кошенятко росло. І врешті-решт Рудий перестав звертати на нього увагу.

Наш басейн – перлина світу!

Віталій Олександрович Кершков, тренер

Відкриття басейну в нашій гімназії відбулося лише два роки тому, але діти і вчителі вже так його полюбили, що не представляють собі школу без нього! Упродовж всього часу гімназисти два рази на тиждень відвідували уроки з плавання та оволодівали навичками плавання – і тепер їм не страшні ніякі моря та річки, адже вони з легкістю зможуть там плавати!

У басейні працює дві ванни (мала – шириною 6 м і довжиною 12 м – тільки для дітей до 9 років), а також повноцінний спортивний 25-метровий басейн.

Кожні 2 години медпрацівники здійснюють контроль якості води.

Зараз за басейном наглядає майстер спорту міжнародного класу

Віталій Олександрович Кершков, який постійно працює над вдосконаленням роботи басейну. Допомогають йому кваліфіковані тренери та вчителі – майстер спорту міжнародного класу Олександр Братолобов, Олександр Гончаров, майстри спорту Ольга Сова, Олександр Стецьков, Наталія Мацупко, Тетяна Глухінська.

До речі, басейн працює не тільки під час шкільних занять, але й впродовж всього дня, що дає можливість школярам гімназії та мешканцям району відвідувати різноманітні секції: з плавання, аквафітнесу, підводного плавання. Нещодавно відкрилася нова секція – дитячий дайвінг для дітей з 8 років.

Зараз наш басейн вважається одним із кращих в Україні серед навчальних закладів!

Добра справа!

Зовсім недавно я відвідав басейн нашої гімназії – і, на диво, у мене залишилися тільки позитивні враження та емоції!

Насамперед, сподобалася мені сама споруда – оригінальна, світла, простора, одразу видно, що збудована вона за сучасним проектом, у якому враховані всі особливості дитячого та підліткового басейну і продумана кожна дрібниця.

Також приємно здивувала добре поставлена організація відвідування басейну – все чітко, за графіком, у воді плескаються багато веселих та щасливих дітей!

Чисті та обладнані за сучасними стандартами душові, зручна перевдягальня – вони не гірші за дорогі професійні басейни!

Крім того, я звернув особливу увагу на незвичну систему очищення во-

ди – довго не міг повірити, але я зовсім не відчув традиційного для звичайних басейнів запаху хлорки! Це дуже радує, бо іноді від цього запаху зникає будь-яке бажання заходити у воду, а сама хлорка, як правило, викликає у ніжної дитячої шкіри неприємний зуд або, що набагато гірше, алергічні прояви. Сама вода у гімназійному басейні чистісінька, приємно-блакитного кольору і, що головне, тепла.

До речі, проведення у басейні такого свята здоров'я як «Мама, тато, я – спортивна родина», на мій погляд, дуже цікавий і корисний момент шкільного життя. Подібна подія настільки об'єднує дітей, сім'ї! Діти можуть, нарешті, відчути той особливий дух колективізму, в якому виховувалось покоління їхніх батьків. Такі змагання можна роз-

Близнюк В.В., батько

ширювати – проводити їх не тільки в басейні, а й на гімназійних спортмайданчиках, в яких би взяли участь і ті родини, які не змогли потрапити на запливи.

Проте єдиний момент, який, на мій погляд, потребує удосконалення – це система оцінювання естафети... Але, впевнений, організатори й самі це помітили і вже доопрацьовують свою систему. Головне пам'ятати, що у спортивних змаганнях важливою є саме участь – процес, а не результат – перемога.

Ми та наші діти дуже вдячні усім, хто збудував такий чудовий басейн, а також висловлюємо особливу подяку організаторам свята, які надали нам можливість знову відчути себе ближчими до наших дітей, показати їм нашу любов та запевнити їх, що батьки – завжди поряд і ніколи не підведуть!

Вперед, до перемоги!

У грудні 2006 р. відбулися змагання з плавання «Веселі старті» серед учнів 5-х класів. Це було захоплююче видовище, яке запам'яється на довгі роки

(Анна Телехова, 5-Б)

Басейн – місце, де можна навчитись швидко пересуватися. А ще визначити, хто – найшвидший пловець. От і наш басейн не став винятком: під час «Стартів» у ньому витав гострий дух протиборства і солодкий дух перемоги. На жаль, цього разу мені випала роль тільки глядача. Але наступного разу, можливо, я буду одним із тих, хто буде виборювати перемогу – чому б і ні?

(Кирило Трембовецький, 5-Б)

Під час естафети доводилось плавати кролем, на спині, штовхати м'яч головою... Учням допомагали навіть їхні батьки! Кожен з нас був тоді переповнений емоціями: і вболівальники, і вчителі, і, звісно, учасники

(Іван Дячук, 5-Б)

Коли на смугу впливали мої однокласники, ми з друзями дуже вболівали і як могли підтримували їх. Ми йшли вперед, але, на жаль, зайняли 4-е місце. Наша команда не довго засмучувалась і радісно вітала переможців

(Владислав Чернишов, 5-Б)

Анастасія Чумак, 5-В

Наш 5-В – дуже дружній. Ми завжди беремо участь у різних змаганнях. І намагаємось перемагати. Девіз нашого класу – «Завжди вперед, до перемоги!» Багато перемог отримуємо завдяки нашому класному керівнику Наталії Володимирівні Терещенко. Вона завжди підкаже, як краще зробити, дасть добру пораду.

Так вийшло і на цей раз. Взимку проводилися змагання з плавання «Тато, мамо, я – спортивна сім'я», де були задіяні учні та їх батьки.

Конкурси в змаганнях виявились дуже цікавими, особливо конкурс з м'ячиком і «Хто швидше пропливе».

Палке жадання до перемоги допомогло нам виграти. І допомогли нам у цьому Марина Сирнікова, Костянтин Кравчишин, Валерія Антипенко, Марія Собко, Андрій Бачинський, Драгомир Вермічук. А яка ж команда – без групи підтримки? Учні, які не потрапили до змагань, галасно вболівали за нашу команду.

Тепер я впевнена: ми – найкращі!

...І ось – змагання почалися! Дають старт першим учасникам. Вони рвуться до фінішу, як тільки можуть. Уболівальники також не ловлять гав: вони стрибають, скандують назву команд. ...Ми програли, але це не означає, що ми здаємось. Старті надали нам ще більшої наснаги – і наступного разу ми обов'язково виграємо

(Катерина Кузьмова, 5-Б)

Вода людину тримає. А коли я промовляю цей вислів, то починаю в себе вірити. Коли ведучий назвав моє ім'я, скажу відверто, я трошки злякалась. Зібралась із силами, повірила в себе, зробила глибокий вдих і ось: старт! Я плила з усіх сил. Ми і програвали, і вигравали. Нарешті, довгоочікуваний фініш... Ми зайняли 4-е місце. Наш клас трохи засмутився, адже ми змагалися чесно!

(Валерія Деркач 5-Б)

Моєму татові дуже сподобалось плавати. Він сказав, що у нас гарний басейн – і він із задоволенням прийде ще на змагання

(Ксенія Слюсаренко, 5-Б)

В запеклій боротьбі перемогу отримав 5-В клас. За підсумками, всі учасники змагання виграла, бо вони отримали великий заряд гарного настрою і зміцнили своє здоров'я

(Семен Бахмат, 5-Б)

ЖИВИ, КНИГО!

Бібліотека... Це не просто книгосховище, а храм знань! Книги передають своїм читачам всесвітню мудрість, від покоління до покоління. І яка це насолода – пізнавати їхню мудрість! Тож – читайте книги! І нехай думки, висвітлені в них, стануть вашим життєвим орієнтиром і безцінним багатством – і нехай це багатство весь час примножується

Книга – жива вода!

Гімназійна бібліотека виконує роль інформаційного посередника і для тих, хто вчиться, і для тих, хто вчить. Тому стали популярними екскурсії до бібліотеки, літературні «ранки», вікторини, читацькі конференції, круглі столи, дні інформації, а також – книжкові виставки та конкурси малюнків до улюблених книжок.

Гарна книга – це ковток води для спраглого, це друг і порадник, наставник і мудрий учитель. Якщо у дитини не виховано любові до книжки, якщо читання не стало її духовною потребою на все життя, то в юнацькі роки душа підлітка стане порожньою... З героями книжок можна помандрувати у різні кінці світу, побувати у минулому та майбутньому, навчитися розрізняти добро і зло, запобігати помилок, а можна й просто насолодитися красою та поетичністю художнього слова.

Бібліотека завжди сучасна

Навіть в епоху комп'ютеризації бібліотека все одно залишається сучасною, адже без накопичених нею знань та відомостей людина не зможе зорієнтуватися під час самоосвіти чи звичайного навчання.

Народна мудрість каже: «Книга вчить, як на світі жити», «Книга – джерело знань», «З книгою жити – з добром дружити». Є багато висловлювань і видатних людей про книгу: «Люди перестають мислити, коли перестають читати» (Д. Дідро), «Книги – діти розуму» (Дж. Свіфт), «Без пристрасті до книжки людині недоступні культура сучасного світу, інтелектуальне й емоційне вдосконалення» (В. Сухомлинський)...

Книга – найбільш складне і велике диво, створене людиною. Про книги

Петрарка казав так: «Вони говорять самі, вони – наші найкращі порадики, наші найближчі друзі».

І якщо серед юнацтва буде багато «диваків», закоханих у книжку – диваків, що віддають перевагу книжці перед іншими підлітковими «дурницями», то зникнуть численні проблеми, перед якими безсилі і батьківська суворість, і вчительська застережливість, і навіть сумний життєвий досвід...

Гармонія Школи і Бібліотеки

Читати систематично й осмислено дітей навчає саме школа. І багато в чому читацька доля дитини залежить від того, наскільки майстерно шкільний бібліотекар, разом із педагогами, прилучає її до книги та до систематичного читання, наскільки вдало закріплює читацькі навички, розкриває художній смак і самостійність суджень, чи розширює діапазон її читацького досвіду та знань, чи формує національну свідомість, характер, моральні якості.

Сучасна шкільна бібліотека поступово перетворюється на медіатеку, яка надає учням, вчителям, батькам нові послуги – зокрема, використання нетрадиційних носіїв інформації. Сьогодні – разом із книгами, журналами і газетами – фонд нашої гімназійної бібліотеки поповнюється, також, аудіозаписами, відеоматеріалами, комп'ютерними презентаціями.

«Живи, книго!»

Книжка завжди буде для дитини і підлітка новим, незбагненим чудом! 10 лютого 1999 р. Міністерство освіти та науки України затвердило Положення про Всеукраїнську акцію «Живи, книго!», яка проводиться з метою

Квітослава Кротюк, 8-А

посилення ролі книги у навчально-виховному процесі, поліпшення роботи щодо збереження підручників, художньої, науково-популярної та іншої літератури, виховання поваги до праці людей, які їх створюють, а також з метою прилучення підростаючого покоління до книги як джерела знань, культурного надбання та цінностей українського народу.

У цій акції беруть участь всі школи. У нашій гімназії також видано наказ і розроблено заходи щодо проведення Всеукраїнської акції «Живи, книго!». Затверджено і оргкомітет, до складу якого входять представники адміністрації гімназії, учнівського самоврядування і бібліотекарі. Нещодавно, у березні 2007 р., в гімназії проводились цікаві заходи: «Здай макулатуру» та «Подаруй книжку бібліотеці». Усі вони пройшли на диво успішно!

Серед початкових класів, наприклад, хотілось би згадати найактивніших учасників акції «Здай макулатуру»: 2-В клас (кл.кер. Т.М. Парасюк), 3-В клас (кл.кер. Л.М. Дячук), 4-Б клас (кл.кер. Л.М. Редько). У старшій школі активну участь в акції по здачі макулатури взяли: 5-А клас (кл.кер. Н.М. Олійник), 5-Б клас (кл.кер. С.Є. Письменська), 5-В клас (кл.кер. Н.М. Терещенко), 7-Б клас (кл.кер. Л.М. Ярмолай). А в акції «Подаруй книжку бібліотеці» найбільш активними стали 2-Б клас (кл.кер. О.О. Огаркова), 3-А клас (кл.кер. Т.П. Борова) та 7-А клас (кл.кер. Т.В. Топіха).

Завдяки цим акціям бібліотека поповнилась новими надходженнями аж на 170 примірників! В основному, це література для молодших класів, програмні твори та різноманітні словники.

5-А клас

5-Б клас

5-Г клас

6-А клас

Діалог держав

Щороку в нашому районі проводиться конкурс-фестиваль закордонних держав, участь у якому передбачає широке знайомство з країною, з якою певний навчальний заклад має партнерські зв'язки. І під час презентації учні в оригінальній формі розповідають про територію, населення, традиції та культурні надбання обраної країни...

3 гімназії по нитці...

Так, цього року конкурс проходив під гаслом «Діалог держав: партнерство в освіті». Наша гімназія представляла Францію.

Учитель французької мови, Алла Анатоліївна Бойко, написала чудовий, динамічний і всеохоплюючий сценарій.

Учитель трудового навчання, Галина Павлівна Соколянська, пошила яскраві костюми для традиційного французького канкану.

Керівники танцювальних колективів – Ксенія Олегівна Горбунова та Інна Леонідівна Родіонова – розробили танцювальні постановки вальсу та

канкану.

Учитель французької мови, Тетяна Леонідівна Войтюк, змайструвала з учнями шляпи для демонстрації свята Святої Катерини, випекла пироги для реалістичного показу Свята королів.

Проте найголовніші дійові особи – ми, учні: і слова сценарію вчили, і синхронному виконанню танцювальних рухів тренувалися, і навіть виконували численні вимоги наших режисерів під час виснажливих репетицій!

...у фестивалі – перемога!

Досить велика команда була задіяна

у підготовці до конкурсу. Всі багато працювали, адже прагнули гідно виступити. До речі, в районному конкурсі взяло участь аж 12 навчальних закладів! Серед суперників – сильні команди Слов'янської гімназії, спеціалізованої школи № 296 та Скандинавської гімназії. Проте перемогу здобула саме наша, гімназія № 315! Як ми всі були щасливими, навіть дещо приголомшеними... Блискучу перемогу створили:

○ *ведучі* – Катерина Достав та Олексій Данілов;

○ *виконавці вальсу та учасники інсценізації* – Олександра Федчук, Тетяна Вицуп, Валерія Кучеренко, Дінара Маматказіна, Євген Маркін, Дмитро Карпенко, Андрій Петруня, Ігор Кармазін;

○ *дівчата-моделі*, які демонстрували оригінальні шляпи та знайомили глядачів із французькими парфумами – Вікторія Фуфалько, Валерія Шаповал, Мар'яна Круліковська, Віра Білоус;

○ *виконавиці канкану* – Оксана Березяк, Ольга Дринь, Катерина Машико, Катерина Чернова, Марія Єрмоленко, Наталія Гриник, Катерина Богдєльникова, Катерина Сівак, Олена Герасимова, Катерина Новотарська;

○ *виконавиця пісні французькою мовою* – Марієтта Іванова;

○ *маленький принц та пілот* – Микола Білошицький та Максим Бойко.

Ми знову – перші

Перемога в районному турі передбачала наступний, більш складний конкурс.

Лариса Васильевна Достав

На міському етапі виступ команди оцінювали в два етапи. Під час першого слід було представити інформацію про міжнародні зв'язки навчального закладу (інформація на стендах, відео- та фотоматеріали тощо). Другий етап включав сценічний виступ.

І як приємно усвідомлювати, що серед усіх районів Києва наш, Дарницький, на всіх етапах конкурсу виглядав бездоганно і набрав найвищу кількість балів! Не дивно, адже Дарницький район представляла наша гімназія...

Тож, у фестивалі «Діалог держав-2007» Дарницький район вперше посів 1-ше місце. Таким чином, учні гімназії №315 прославили свій район і гідно виграли для навчального закладу телевізор та домашній кінотеатр. До речі, директор гімназії навіть нагородив учнів премією...

Результатом конкурсу всі задоволені – адже усвідомлюємо, що тільки зусиллями творчих учителів, невтомних керівників колективів та талановитих дітей ми підготували гідну уваги програму презентації країни. Крокуймо до нових перемог!

Нащадки козацької слави

Аня Лисікова, 11-А

У квітні-травні відбулися спортивні змагання між різними школами Дарницького району, а згодом – між школами всіх районів Києва. Нашу гімназію представляла команда, зібрана з найсильніших і найспритніших учнів 6–11 класів

На першому етапі змагань ми демонстрували здібності у стрибках в довжину, віджиманнях, човниковому бігу, гнучкості. Настрій у нас був веселий та піднесений. І, несподівано для себе, ми опинилися на 1 місці серед шкіл Дарницького району!

Далі на нас чекали змагання міського етапу фестивалю «Нащадки козацької слави». Перший день змагань пройшов спокійно: ми знову стрибали, бігали та демонстрували свої знання з козацької історії.

Наступного дня довелося похвалюватися... Адже почалася найвідповідальніша частина – презентація команди та естафети! На презентацію всі учасники одягли національні костюми та показали невеличкі фрагменти з життя козащини.

У естафеті кожен учасник мав власне завдання. Лише діючи злагоджено і швидко, можна було досягти високих результатів. Наші хлопці, крім естафети та «візитки», ще й брали участь у перетягуванні канату. Завдяки своїй козацькій силі вони не залишили суперникам жодних шансів!

Отже, Дарницький район переміг у міських змаганнях. І саме команда нашої гімназії, під керівництвом Раїси Олександрівни Лубик, отримала перемогу і честь захищати м.Київ на загальноукраїнських змаганнях!

Незважаючи на спеку, яка супроводжувала змагання, ми отримали від них багато задоволення і з нетерпінням чекаємо вересня, щоб поїхати в Чигирин і знову довести всьому світові: козацькому роду – нема переводу!

Молодіжна
громадська
організація «Сьогун»

Міцне тіло – сильний дух

Само по собі карате – це шлях самовдосконалення за допомогою бойового мистецтва. Відомий японський майстер карате-до Гічін Фунакосі казав так: «Наше карате-до виховує у вас любов до людей. Ця любов не дає вам образити їх, а ваше мистецтво та сила духу не дає їм образити вас». Знайомтесь: карате-до – захопливий різновид фізичної підготовки

Надпопулярне мистецтво

Із кожним роком кількість спортивних клубів, де вивчають карате-до різних напрямків, продовжує збільшуватись. А якщо почати рахувати усі школи, де вивчають бойові єдиноборства чи просто спортивні секції олімпійського напрямку, то це займе дуже багато часу. Все це свідчить про популярність даного виду спорту серед підлітків – не тільки серед хлопців, а й серед дівчат!

Деякі клуби та організації є досить сильними для того, щоб скласти гідну конкуренцію на європейському та навіть світовому рівнях. А деякі продовжують займатись суто фізичними вправами, закриваючи очі на «великий спорт» і не виїжджаючи за межі свого міста.

Проте не секрет, що найвищий результат буде саме тоді, коли буде бажання чогось досягти, бажання перемогти. І така позиція є дуже важливою у вихованні дітей.

Клуб «Сьогун»

«Здорова конкуренція – залог успіху», – часто повторює такі, на перший погляд, прості слова Сергій Левчук, один із засновників Молодіжної громадської організації «Сьогун».

Почавши роботу в 2000 р., Клуб продовжує тренувати та виховувати справжніх чемпіонів – чемпіонів не тільки в залі, а й у житті. Зумівши зібрати під одним дахом найкращих спортсменів із Києва та України, керівництво клубу ще раз довело, що йому довіряють не тільки батьки і діти, а й спортсмени, які входять до національної збірної.

Зокрема, на останньому чемпіонаті Європи (9–11 лютого 2007 р.), що проходив у Турції в м. Ізмір, спортсменка клубу «Сьогун» Жанна Мельник посіла III місце. Треба додати, що це – вже п'ята медаль, здобута наші-

ми спортсменами-збірниками за всі роки незалежності. Тому можна тільки здогадуватись, наскільки важко було здобути це призове місце...

Також вдало закінчилися поїздки учнів Клубу за кордон, зокрема в Угорщину та Румунію, де в командному заліку Клуб посів I місце.

Не тільки – спорт

Члени Клубу «Сьогун» не тільки їздять на змагання, а й ще організовують власні турніри. В травні цього року проходив V Відкритий Кубок Києва, без сумніву – найсильніший турнір на території України, у якому взяла участь команди з понад 12 країн!

Проте спорт – це тільки частина тієї колосальної роботи, яку здійснює клуб «Сьогун». Для покращення методичної бази і підвищення рівня майстерності інструкторів та учнів кожного року, починаючи з 2002 р., проводяться літні спортивно-оздоровчі збори. На зборах проводяться семінари, атестації на пояси, а також різноманітні змагання.

Крім фізичної сили, діти розвивають свої інтелектуальні та морально-етичні якості, проводять КВК між секціями з різних шкіл.

Коли каратисти перебувають у виїзних таборах, вони здружуються між собою і надовго заводять нових друзів.

Наших побільшало!

Починаючи з вересня 2006 р., у клубі «Сьогун» стало на одну секцію більше. Це секція гімназії №315.

Незважаючи на повну відсутність цільового фінансування та підтримки з боку держави, все ж таки знаходяться люди, які раді допомогти і довіритись професіоналам. Саме таким виявився директор гімназії №315 Олександр Олексійович Бірюк...

Анатолій Сальник, тренер

Окрім традиційних уроків фізкультури, батьки дітей молодших класів відтепер можуть обрати, також, уроки карате-до, де діти – крім поступового фізичного навантаження – отримують ще й духовний розвиток, вивчаючи культуру та етику східних єдиноборств.

А для тих, хто хоче активніше займатись, є можливість відвідати ввечері ще одне додаткове тренування.

Що дає нам карате?

Карате-до дає дітям не тільки високі результати у спорті, а й виховує самодисципліну та вміння організувати себе.

Можливо, це парадокс – але у тих, хто займається в Клубі, з'являється більше вільного часу! Каратисти, які тренуються у клубі «Сьогун», знають, що перш ніж перемогти когось, треба перемогти себе.

Карате-до надає учням не тільки гарне здоров'я, а й загартовує дух, що допомагає миттєво мобілізуватись у складних життєвих ситуаціях.

Багатьом дітям дуже подобається, що у карате-до немає «стелі» – тобто немає рівня, вище за який вже не піднятися. Тут завжди є можливості для росту. Ті, хто починають займатись карате-до, вже ніколи не хочуть кинути цей унікальний вид бойового мистецтва і пронесуть його граціозність крізь усе життя.

6-Б клас

6-В клас

7-Б клас

7-В клас

Крок у майбутнє

Шкільний театр «Крок у майбутнє» існує вже шість років. За цей час змінилося декілька поколінь юних акторів, але творчий азарт та кольорове сприйняття життя залишаться з нами на все життя

Олена Руднева,
керівник театру «Крок у майбутнє»

Створення вистави – кропіткий процес, який вимагає багато часу і сил... Та незважаючи на труднощі, вихованці театру радують глядачів музичними виставами-казками кожного року. І найбільше задоволення одержують актори, коли бачать щирі усмішки своїх глядачів, коли чують оплески та вітання після вистави.

Це справжнє щастя!

Без уваги вихованців театру не залишається, також, і підшефна школа – інтернат №10. Там завжди з нетерпінням чекають їхнього приїзду з новою виставою на День Святого Миколая.

Шкільний театр «Крок у майбутнє» три рази брав участь у міському конкурсі серед дитячих театрів «Срібне джерело». Крім того, наш театр двічі посідав 1 місце в районному конкурсі та виходив на міський рівень.

Так, у 2005 р. на сцені театру ім. І.Франка приз за кращу чоловічу роль (вистава «Тінь» за п'єсою Є.Шварка) одержав наш талант – Микола Головач, такі ж призи за кращі чоловічі

ролі другого плану одержали і Володимир Ганжа та Дмитро Юрченко.

Травень 2007 р. також був визначним, адже театральний колектив гімназії виступав з фрагментом вистави за п'єсою Ю.Олеші «Три товстуни» на сцені, знов-таки, театру ім. І.Франка. Такий шанс випав лише дев'яти колективам з понад двадцяти!

Сьогодні у театрі – грандіозні плани на майбутнє. І можливо, колись, прочитавши на афішах ім'я відомого актора, ми будемо згадувати, як він вчився в нашій гімназії і відвідував шкільні театральні репетиції...

Обожнюю відвідувати наш театр, тому що все тут дуже весело і захопливо! Також тут можна розслабитися і відпочити, дивлячись дивовижні вистави. До того ж, вся моя родина – артисти! І я не стану винятком

Хоч я і знедавна в театрі, але мені вже – ой, як подобається! Тут гарна й творча атмосфера, цікаво, весело та багато неординарних людей

Мені дуже подобається грати в театрі «Крок у майбутнє», адже тут завжди можна зустріти нових друзів, поспілкуватися з цікавими особистостями та здобути чудові акторські здібності

Добре пам'ятаю, як після вистави «Три товстуни» ми із реготом доїдали «раціон» трьох товстунів і грали в гру «дожени мене з гримом»!

Мне все здесь очень импонирует! Тут очень много хороших друзей, это клёво! Правда, с тех пор, как я стал посещать репетиции, у меня стало меньше свободного времени, но мне совсем, почему-то, не грустно по этому поводу!

Театр – это место, где можно прожить десятки увлекательных жизней, где можно сто раз умирать, рождаться и любить. Театр – это зеркало жизни

Яке дивовижне відчуття, коли ти стоїш перед численними людьми – на великій сцені... Як то кажуть? Весь світ – театр, а люди в нім – актори? Це дійсно так, я перевірила!

Время, которое ты проводишь на репетициях... Чувства, которые ты переживаешь перед выступлениями... Учащенное биение сердца, когда стоишь на сцене и понимаешь: то, что ты делаешь – потрясающе..... Ради этого стоит жить!

Звертайтеся до них просто: Ваша Величносте...

Майя Юрївна Приходько, мама

Стало відомо, що в 6-А навчаються особи королівської крові! Шляхетне сімейство – Королева-Мати, Принц та заокеанська Принцеса. До них звертаються з усією повагою: Ваша Величносте...на сцені шкільного театру у виставі «Казка про казку»! Знайомтеся...

Королева-Мати – Ганна Бурдіян. На сцені – це жорстка, деспотична, егоїстична особа, яка ненавидить свята і карає свій народ за будь-який натяк на веселощі. А поза сценою, в житті – Аня весела, добра, щира дівчинка, яка дуже любить веселитися і святкувати, із задоволенням виготовляє вітальні газети, листівки, подарунки для вчителів, рідних та друзів. Вона захоплюється східними танцями й обожнює коней. На жаль, коней трохи незручно утримувати вдома, в міській малогабаритній квартирі, тому довелося нашій королеві задовольнитися акваріумними рибками.

Заокеанська Принцеса – Вікторія Чернишова. На сцені – одна з двох

шляхетних дівчат, спеціально запрошених із-за океану «дружити» з Принцем, якому владна сувора Королева-Мати не дозволяє спілкуватися з однолітками «з народу». Принцеса – таке собі не дуже розумне, манірне та марнославне дівчисько. На відміну від самої Віки – розумниці, відмінниці, однієї з найкращих учениць класу. Тендітна дівчинка із задоволенням читає товстезні енциклопедії, з легкістю розв'язує найскладніші задачки і грає на фортепіано.

Принц – Дмитро Приходько. Єдиний світлий промінчик у цій королівській компанії. Юний Принц – чуйний та щирий хлопчик, але через тиранічну матір – самотній і тому сум-

ний... В житті Дімка – веселий і товариський хлопчина, який має надійних та вірних друзів. Хлопчик любить посміятися, потанцювати, пише вірші та сценарії до свят, фотографує, майструє, грає на «іоніці». А ще гарно вчить-ся і багато-багато читає. Також Дімка любить «постукати м'ячика» і навіть тренує свого улюбленця, пуделя Бонні. Щоправда, вихованець, здається, грає значно краще за тренера...

Ось такі вони, наші актори, зовсім не схожі на своїх персонажів на сцені. Але ж як зіграли!!! Мабуть, і справді, надзвичайно талановиті! Ось і в загальношкільному конкурсі читців поезії Т.Г. Шевченка Діма й Аня посіли друге та третє місця.

Тож придивіться, любі вчителі, можливо ви навчаєте майбутніх зірок відчизняного театру та кіно.

А поки що, звертайтеся до них просто: Ваша Величносте, ідіть до дошки...

Я люблю наш театр, тем более – что нашел там новых друзей. Елена Ивановна – изумительный педагог. И мне нравится тут заниматься!
(Дима Приходько)

Якось дивно: півроку підготовок, репетицій, зусиль – і лише година виступу! Але коли чуєш гучні оплески, бачиш усмішки і повсюди відчуваєш позитивну енергетику та підтримку своєї театральної команди, яка стала майже родиною – розумієш, що всі труднощі цього варті

(Мар'яна Круліковська)

НАТИСНИ НА СМІТТЯ!

4-В – чудовий клас, шкільне життя вирує в нас!

Нам цікаво жити, творити, вчитись! Гімназійне повітря надзвичайно цілюще і заповнює нас повністю! Проте гімназійні класи не завжди можуть вмістити нашого енергетичного потенціалу... Ще б пак!

Ми – неповторні!

У нас є свій класний «епіцентр» – наша невгамовна вчителька Оксана Володимирівна Герасимова, а також 36 маленьких «вулканів» різної потужності та ще близько 70 «аккумуляторів» батьківської енергії (яку треба максимально використовувати з підвищеним коефіцієнтом корисної дії).

Тому ми завжди там, де нам і потрібно бути. І не змогли ми залишитись осторонь акції «Натисни на сміття», яка відбулася в нашому місті навесні, напередодні Дня оточуючого середовища...

Одного сонячного...

...весняного ранку ми зібрались в парку «Нивки». Необхідно було зібрати щонайбільше сміття для перемоги на I етапі. Ми до конкурсів звичні, а тому не розгубились, а споро прийнялись до роботи, охопивши якнайбільшу територію парку.

Результат не забарився, нам підфортунило. Уявляєте, ми знайшли справжню пральну машину і не залишили суперникам жодного шансу на перемогу!

Надзвичайно задоволені, ми повертались додому. Необхідно було підготуватися до наступного творчого етапу конкурсу – перетворити купу

сміття на якісь цікавинки. Ми повинні були довести, що сміття не можна звальювати в одну велику купу, а треба переробляти і, по-можливості, використовувати для виробництва корисних речей.

І почалося!

Для початку, наш клас перетворився на маленький «смітничок» – ми всі дружно несли коробки, пластикові пляшки, пакети всіляких конфігурацій та багатенько інших так званих «будівельних матеріалів», які з нашою допомогою повинні перетворитись в щось надзвичайне...

Тільки що ж це могло бути? Довелося підключити «аккумулятори» наших батьків та направити «енергію» в необхідне русло...

...Спочатку в класі спостерігався «броунівський рух» батьків та дітей з коробками, пляшками, пакетами, газетами. Ідеї народжувались в муках (як і будь-що геніальне) та не за один вечір.

І ось, нарешті...

Нарешті, хтось згадав про математику – царицю всіх наук. І тоді всі почали розраховувати, проектувати, конструювати... «Багатотонне» сміття за допомогою чарівних рук гімназійців, їхніх

Настя Сидоренко, 4-В

батьків та класного керівника перетворилось на... симпатичного Триголового Дракона!

Нутрощами Дракона слугували коробки, коробочки і короби, а зовні він виблискував сріблястими упаковками з-під соків. На голову звіра ми прилаштували гарненькі рожеві пляшечки для шампунів. Потім зробили лапи та кігті, а також довжелезний хвіст.

Врешті-решт, ми ледь впили наш витвір до мікроавтобусу, залишивши відчиненими задні двері – хвіст Дракона не хотів вміщатись. Звичайно, наш Триголовий Красень поїхав до зоопарку – там, де драконам і місце.

У далеку путь

Споряджаючи Дракона до зоопарку, ми підготували для нього своєрідний захист – «Презентацію». В першу чергу, своєю «Презентацією» та Сміттевим Драконом ми хотіли привернути увагу дівчата до гострої проблеми забруднення навколишнього середовища (тому, до речі, і згадали героїв різних казок). Оскільки конкурс мав статус міжнародного, наша віршована «Презентація» була представлена на міжнародній, російській мові (другу міжнародну мову – англійську – ми вирішили поки що не застосовувати). Ось наша «Презентація»:

Что за вой, что за стон?
Это слезы льет Дракон:
– Что вы, люди, натворили,
Во что сказки превратили?

Мусор мир заполонил,
Праздник в душах погасил!
Что ж детишкам почитать,
Если сказки не узнать?...

...Не ушел от бабки с дедом Колобок:
Через мусор перепрыгнуть он не смог!
И пришлось покорно отправляться деду в рот...
Не начавшись, завершилась сказка у ворот!

На кусочки развалился Теремок:
Он от мусора распух весь и размок...
Ведь с уборкою зверушки не старались –
И теперь они на улице остались!

Храбрый Принц все по помойкам рыщет –
Туфельку Прекрасной Незнакомки ищет.
Но ужасный запах жалости не знает!
Все желание жениться пропадает.

Гарри Поттер больше в квидич не играет,
Его верный Нимбус Хогвартс – подметает!
Где уж веселиться и играть,
Коль за грязью снитча не сыскать?!

Не стерпел Дракон, заревел Дракон:
«Ведь владыка я, не простой геккон!
Коль пришел черед защищать нам дом –
Я издал для вас новый свой Закон!

Был у трех моих голов на обсуждении,
Принят без поправок, в первом чтении.
Надлежит его строжайше выполнять,
А не то вас не спасет родная мать!

Мы подумали, и я постановил,
Что возьмем пример мы с Олимпийских игр:

На время – ссоры, войны прекращаются,
Герои сказок все объединяются.

И вот всем миром, всей организацией,
Займемся мы, друзья, утилизацией.
Забудь свой чин, свой сан, субординацию,
Все, как один, за мной – в ассенизацию!

Шерхан и Маугли, кот Леопольд и мыши –
Ответственны за чердаки и крыши.
Три толстяка, три поросенка, три богатыря –
Вывозят мусор на себе и на конях.

Щелкунчик, далматинцы и Круэлла –
Дороги разгребают быстро, смело.
А Василисы, Барби и Мальвинки –
Сдувают тщательно соринки и пылинки».

И даже сам владыка, повелитель, сам Дракон
В мусоровоз, не дрогнув, превратил свой трон:
Теперь, забыв про перекур, обед и сон,
За раз вывозит мусора вагон!

...Радостно природа оживает,
В чистых лужах солнышко играет.
Красота Дракона умиляет –
Счастлив он и слезы радости роняет:

«Когда вижу я, как мир сияет чистотой,
Хочется сразить всех добротой.
Я хочу детей-чистюль всех поощрить
И, как пони, их готов возить».

Но если кто захочет «отличиться»,
Намусорит, забудет вдруг помыться –
Вам от меня не спрятаться, не скрыться,
Мир и покой вам будут только сниться!

Так что, друзья мои – за чистоту!
Прозрачный воздух и зеленую траву!
Мы – сказки, люди, звери и цветы,
Все постоим, и не допустим вновь беды!»

А тим часом...

...У зоопарку проходило свято «Розбудимо Землю!» та відбувся завершальний етап конкурсу, а також підведення підсумків і визначення переможців. До зоопарку безкоштовно пропускали всіх... хто прийшов з будильниками! Рівно о 12 дня всі будильники задзвеніли, намагаючись «розбудити» населення Землі та нагадати про можливість екологічної катастрофи.

Перемога!

Наш Дракон викликав справжній фурор у представників мас-медіа. Ми стали героями свята, нас показували по різних каналах телебачення. Багато з нас «поважно» давали інтерв'ю, висловлюючи власні думки щодо екологічних проблем.

Вирубують ліси населення Землі.
Забруднюють річки, моря та океани,
Пташкам, китам та рибкам загрожують «тирани»!
Не хочуть люди думати про власне майбуття:
Димлять, горять, палають звалища сміття!
Легені планети заповнилися чадом,
Токсини, хімікати отруюють всі надра.
Ромашки і троянди схилили вниз голівки

Усі ми отримали незабутні враження. Також нам дісталися різні призи. Головний приз – DVD-плеєр – теж поїхав до нашого класу.

Кому віддати приз?

І тут виникло одне непросте питання: що робити з головним призом, коли в нашому класі вже є така апаратура? Думки висловлювалися різні, але хотілось, щоб наша перемога була корисною для всієї шкільної громади... Адже ми прийшли до гімназії маленькими Незайками, а зараз – стільки всього знаємо та вміємо! Дякуючи – кому? Нашим мудрим вчителям та розумним книжкам!

Тому ми вирішили передати наш приз в бібліотеку.

Знання – в масі!

У наш час не тільки друковані видання є цікавим джерелом знань, крім них існують безліч електронних носіїв інформації. Щоб її отримати, необхідно застосувати різні сучасні пристрої, в тому числі і DVD-плеєр. Тому відтепер наш приз – необхідна та цінна річ в бібліотеці гімназії. Ми дуже горді з того, що своїми зусиллями внесли маленьку частинку у поліпшення обладнання нашої зручної, затишної та привітної бібліотеки!

На завершення...

А на завершення хотілося б усім нам нагадати, що захистити планету від отруєння різними відходами – то дійсно справа честі. Адже нам – далі жити та творити на нашій Землі. Ось, які рядки спадають на думку:

Та – жалібно до людей: «Побережіть домівку!
Ми любимо так сонце, повітря це прозоре,
Хотіли б розквітати на зелених просторах!»...
Давайте вже почуємо стогін планети,
Не будемо так жадібно нищити все тут.
Загрожують нам катастрофи страшні...
Припинимо війни, збережемо Землю!!!

Безпечна і привітна Мальта

Географ вам скаже, що Мальта – це архіпелаг, який складається із групи островів у Середземному морі і знаходиться між Сицилією та бережжям Північної Африки. Історик вам розповість, що сліди перших поселень на Мальті відносяться, приблизно, до 5 тис. років до н.е. ... А я вам кажу: Мальта – це країна, про яку розповісти неможливо, її потрібно бачити, чути, просто побути там... Вона ніби коштовна антикварна річ, яку для того, щоб зрозуміти, потрібно потримати!

Олена Георгіївна Травкіна, вчитель

Захисток і мед

Площа найбільшого острова – Мальта – складає 246 км², із населенням 355 тис. чол. На Мальті мало рослинності, але відсутність зеленого кольору – неба і моря – та жовтого кольору – мальтійського каменя. До речі, за однією із наукових версій, Мальта отримала свою назву від фінікійського «малет» – захисток, а за іншою – своїм ім'ям острів завдячує латинському слову «меліт» – мед.

Мальта, завдяки унікальному географічному положенню, ще з давніх часів приваблювала до себе загарбників і не раз змінювала «хазяїна». Та справжній розквіт культури на Мальту прийшов разом із лицарями Ордену Госпітальєрів св. Іоанна, які пізніше отримали назву Мальтійського ордену.

У 1798 р. Наполеон Бонапарт вдерся до Мальти і відтіснив лицарів з острова. Мальтійський Орден припинив своє існування, а з 1814 р. Мальта стала колонією Великобританії.

Під час Другої Світової війни острів жорстоко бомбардували німці, а у 1942 р. англійський король нагородив острів Хрестом Святого Георгія

«За мужність», зображення якого внесено на національний прапор.

Мальта стала незалежною 21 вересня 1964 р., а в 1974 р. була оголошена республікою.

Весело, смачно, сонячно...

Мені влітку пощастило, у складі групи нашої гімназії, відвідати Мальту. Враженням – немає меж!

Мальта – це чудові, приязні люди, а ще – *веселощі*, бо веселитися там вміють і люблять. Яскраві фієсти сяють казковими феєрверками в різних містах і містечках. Мальта – це відпочинок і Середземне море, а воно тут кришталеве чисте і дуже солоне, ніби

«живе». Піщаних пляжів мало, але від цього вода ще прозоріша і враження незабутні.

Мальта – це *смачна кухня*, яка подібна до італійської. До їжі на цьому острові ставлення культове. І якщо вам скажуть, що українці багато їдять – не вірте, бо це можна сказати тільки про мальтійців.

Мальта – це *старовинні міста*, фортеці, церкви, палаци, побудовані з каменю кольору мальтійського меду, які перетворили Мальту в музей під відкритим небом. Це маленька країна, яка просто вражає багатством своєї історії та можливостями щодо екскурсій.

Мальта – Морська. Привітна. Тепла. Сонячна. Безпечна. Прекрасна. Їдьте в Мальту – не пожалкуєте!

Мальта – країна мрій та бажань. Країна, куди варто поїхати, яку варто побачити, дух якої варто відчувати. «Спочатку Бог створив Мальтійські острови, а потім на їх подоби – рай» – сказав Марк Твен... Мені довелося переконатися в цьому минулого літа на власні очі!

Христина Гончар, 10-Г

Мальтійський рай

Поїздка відбулася на початку серпня 2006 р. З погодою пощастило (+32...35°) – один раз навіть йшов дощ, адже в серпні там, завзвичай, неймовірна спека.

Переліт був комфортним (близько трьох годин прямим рейсом), а в аеропорту нас уже зустрічали гостинні мальтійці!

Розмістилися в маленькому готелі невеликого рибачього містечка Марсашлок. Там живуть люди різних національностей, тому сумувати в готелі не довелося. А вся програма була насичена екскурсіями та різноманітними поїздками.

В перший же день ми відвідали столицю – Валетту. Вхід до міста – крізь старовинні величезні ворота, які вражають своїм подихом історії. Місто досить незвичне: численні архітектурні пам'ятки, серед яких легко за-

блукати. Дивно, але там всі вулиці перетинаються під прямим кутом!

Один із найвеличніших храмів Мальти – Храм Святого Джонса (покровителя країни). Там багато старовинних фресок, ікон, скульптур і навіть давній розпис на підлозі – йому вже багато сотень років, тому по деяким ділянкам заборонено ходити.

Нашим дівчатам вельми сподобалися вишукані мальтійські ювелірні прикраси.

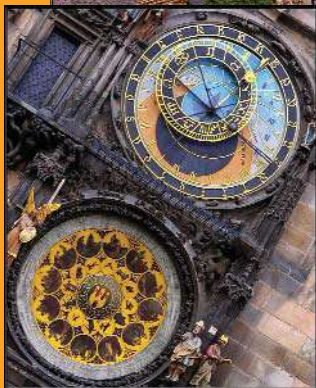
Встигли ми побувати і на різних пляжах: і пісчаному, і скелястому, і кам'яному, і навіть на гальковому. Один із пляжів виглядав, ніби справжній лабіринт печер – до речі, одне із найкрасивіших та найнебезпечніших місць на Мальті. Розглядаю наші фотографії – мені досі важко повірити, що наважилася плавати там!

Проте головне – це неймовірні враження. Вони залишилися в усьому позитивні, адже мальтійці прийняли українців дивовижно-гостинно і влаштували нам два «шалених тижні», впродовж яких ми побачили набагато більше, ніж звичайні туристи...

(До речі, штраф за фотокамеру з увімкненим спалахом – приблизно 2 500 євро!)

Багато нас возили і по музеям, які, на диво виявились зовсім не нудними. Ми відвідали і такі міста як Мдіна, Сент-Джуліанс, Сент-Паоло та інші. Дуже сподобався о. Гозо – перлина Мальтійського архіпелагу.

Завжди – разом

Наша гімназія славиться своїм працьовитим та злагодженим колективом. Ми вміємо не тільки дружно працювати, але й відпочивати разом. Минулого року, на осінніх канікулах, здійснили довгоочікувану екскурсію до Праги...

У подорож ми вирушили на комфортабельному автобусі, яким керує гнучкий водій-професіонал Надар Андрійович Гагнідзе. Їхати в автобусі майже добу – нелегко. Але разом із гарною та веселою компанією час летить непомітно!

Проїхавши Польщу і перетнувши два кордони, ми, нарешті, приїхали до стародавньої Праги. Не заїжджаючи до готелю, одразу ж відправилися на оглядову екскурсію по місту.

Коли ступаєш на цю землю, вся втома від нелегкої дороги миттєво відступає! З усіх боків на тебе дивляться архітектурна краса та блиск будівель, відчувається стародавній подих країни, пригадуються її злет і падіння, розвиток і занепад, герої та зрадники, руйнівники та засновники нової ери – нової Чехії!

Яка ти, Праго?

У цьому місті головне – мати відповідний настрій і не поспішати, адже Прага вважається одним із найкрасивіших міст Європи.

Вчителі – теж мандрівники!

Початок подорожам гімназистів дали саме діти: творчі фестивалі у Франції та Сербії; скаутські табори у Шотландії та Швеції, відпочинок у Англії та на Мальті... До такої програми тепер приєдналися й вчителі. Так, весною 2006 р. педагогічний колектив вирушив у подорож до Кракова, восени відвідали чарівну Прагу, весною 2007 р. побували у Будапешті. І зупинитися нема бажання! А надихає всіх і заохочує, звичайно ж, директор гімназії Олександр Олексійович Бірюк. Крім того, він бере на себе й усі проблеми з організації подорожей, – від учителів треба лише бажання. Тож – подорожуймо!

Тетяна Іванівна Яновицька, вчитель

Наша подорож почалася у Новому місті – з головного вокзалу ім. Масаріка, збудованому в класичному стилі. Звідти потрапляємо на Вацлавську площу. Монументальна неоренесансна будівля Національного музею (1885-1890) із надзвичайною скульптурною прикрасою вкриває верхню частину площі. Біля музею встановлено кінний монумент св. Вацлава, оточений скульптурами чеських святих. Далі перед нами постає костел Діви Марії Сніжної (найвищий у Празі).

По набережній (Влтавський берег), від Національного театру аж до Вишеграду, виростили розкішні будівлі з фасадами у різних історичних стилях, серед яких – і модерн. Однією з найпомітніших новобудов (1992-1996) є так званий «Танцюючий будинок».

Непомітно потрапляєш до Старого міста. У цій частині Праги аж подих захоплює від архітектурних витворів мистецтва, од яких віє історією та давниною. І не можна оминати три справжніх шедеври...

...Перше диво – Староміська площа з ратушею, де знаходяться куранти (XV ст.). Кругова сфера курантів вказує час та рух Сонця навкруги земної кулі, а під нею розташовується календарна дошка зі сценами із життя селян. Кожної години відкривається маленьке віконечко, і там з'являються фігурки апостолів.

...Друге диво – це відомий у всьому світі Карлів міст (XV ст.), який спочатку називався Кам'яним. Міст побудовано із піщаних цеглин, має довжину 520 м і ширину 10 м. Він стоїть на 16 биках, парапет з обох боків оточений галереєю скульптур під відкритим небом (найкрасивіша з них – скульптурна група св. Луїдгарди). Цей величний міст ще називають «місцем бажань», адже існують різні легенди про його чудодійну силу.

...Третім (найвидатнішим) шедевром є Празький град. Він вважається символом чеської державності, адже із давніх-давен слугував резиденцією князів та чеських королів. Головна будівля Града – готичний трьохнефний собор св. Віта. До нього можна увійти крізь Золоті Ворота, над якими розташована палата із коронаційними скарбами. Західну фасадну стіну собору прикрашають вітражі небачної краси, на яких відображено створення Всесвіту.

У нову подорож...

Так, мандруючи дивовижними стародавніми вуличками, непомітно наближаєшся до завершення казкової подорожі. Немоżliво відірвати погляд від побаченого – адже усвідомлюєш, що вся ця краса створювалась впродовж тисяч років сумлінними стараннями багатьох поколінь працюючого та волелюбного народу. Із сумом розумієш, що вже час залишити це неперевершене місто, але серцем лишаєшся тут...

Ще довго у стінах рідної гімназії ми згадували нашу неймовірну подорож. А коли з'явилась можливість поїхати до Будапешту – всі з радістю погодилися! Але про нього – наступного разу...

Оксана Березяк, 8-А

Доторкнутись до минулого...

Всі ми любимо подорожувати – пізнавати нові краї, відкривати для себе щось нове і незвідане. Багато учнів нашого класу вже побували в різноманітних куточках земної кулі, відпочивали на далеких морях і подорожували різними країнами світу. Звичайно ж, доторкнутися до культури, пізнати традиції інших народів дуже цікаво і пізнавально!

Коли все почалося...

Завдячуючи ентузіазму і невичерпній енергії класного керівника Нонни Сергіївни Бессараб, учні нашого класу четвертий рік подорожують просторами України. Ми вже побували в Білій Церкві, у мальовничому

Кам'янці-Подільському і старовинному Львові, долали гори Криму і Карпат, відвідали музей під відкритим небом в Переяславі-Хмельницькому, відомий у всьому світі дендропарк в Умані, а також дендропарки Чернігівської області – Тростянець і Сокиринці.

Палацо-паркові ансамблі України – суголосні найкращим традиціям світового мистецтва. Справжні перлини даного напрямку відвідали учні нашого класу, побувавши 15 жовтня 2006 р. на тематичній екскурсії «Дендропарки Чернігівщини».

Милі краєвиди

Спочатку автобус привіз нас у с. Сокиринці (Срібнянський р-н). Тут в XIX ст., на місці садиби П.Галагана, за проектом архітектора П.Дубровського та вченого-садівника І.Бестерфельда було засновано чудовий палацо-парковий ансамбль (60 га) з романтичною ротондою, численними ставками та скульптурами.

На одній з полян парку стоїть пам'ятник сокиринському кобзарю О.Вересаю. Також тут знаходиться двоповерховий палац (1824-1831), фасад якого прикрашають мармурові скульптури античних богинь Гери і Церери. Садиба добре збереглася і в наш час – зараз в ній діє сільськогосподарський коледж. Тим паче, спра-

вою всього життя найвідомішого з Галаганів – Григорія Павловича – було заснування навчального закладу для талановитих дітей з неможливих родин, так званої колегії Павла Галагана.

Далі – їдемо у с. Тростянець, де розташований дендропарк «Тростянець», чудовий пам'ятник садово-паркового мистецтва XIX ст. Його будівництво почалося ще в 1834 р. під керівництвом поміщика І.Скоропадського. Характерним для Тростянецького дендропарку є живописний гірський ландшафт, штучно створений на рівнинній території. Всі земляні роботи, що тривали до 1887 р., проводились без використання механічної техніки. У 1951 р. дендропарк передано Академії наук України. Зараз він займає площу 200 га і є центром акліматизаційних досліджень: тут вирощують різноманітні дерева та кущі, багато з яких були завезені з Північної Америки, Китаю, Далекого Сходу та ін.

...«До побачення!» – кажемо ми білим лебедям, що пропливають по чистому дзеркалу озера, і сподіваємось повернутися в цю неповторну казку ще і ще. До речі, подібні подорожі по рідній країні здружують наш клас та збагачують усіх нас новими знаннями та емоціями.

A group of approximately 25 students and one female teacher are posed behind a wooden desk. The students are dressed in dark jackets and sweaters. A world map is visible on the wall to the left.

8-Б клас

A group of about 25 students are posed in a classroom. Some are standing in the back, while others are sitting at a desk in the front. The background shows bookshelves and a bulletin board with various papers.

8-А клас

A group of about 20 students and one female teacher are posed in a classroom. The students are wearing dark suits and dresses. The teacher is standing on the right side of the group.

9-А клас

A large group of about 30 students are posed in a classroom. Some are sitting on the floor in the front, while others are standing behind them. A large potted plant is visible in the center background.

9-Б клас

Навчальний матеріал – засвоїмо!

Щоб уникнути труднощів під час засвоєння навчального матеріалу першокласниками та сформувати у них позитивні взаємини з однолітками, зверніть увагу на такі моменти...

Ганна Степанівна Музика, практичний психолог

Вміння сприйняти навчальну задачу

Дитина має не просто здобути результат, а й засвоїти спосіб дії. Вона має орієнтуватись не стільки на те, що потрібно зробити, скільки, передусім, на те, як це потрібно зробити. Дитина в 6 років не відокремлює спосіб від результату і не усвідомлює його.

Розвиток довільності

Правила шкільного життя вимагають від учнів організації власної поведінки, певних дій у різних ситуаціях, здатності підпорядковувати їх, узгоджувати свої інтереси відповідно до вимог дорослих – учителів, батьків.

Вміння планувати свої дії

Запропонуйте дитині конструювання, а потім – після виконання завдання – перевірте, чи співвідноситься вона

зроблене їз зразком і чи зможе відповісти: що вийшло так, як на зразку, а що – не вдалося?

Самоконтроль

Дитина має співставляти результат своїх дій зі зразком, виявляти і самостійно виправляти допущені помилки.

Якщо дитина тривожна

Заохочення вчителя може частково зняти негативний вплив тривожності і невпевненості у собі на діяльність дитини. А зауваження і докори, навпаки, негативно впливають на неї.

Для позитивного емоційного самопочуття надзвичайно важливі взаємини з ровесниками.

Батькам слід регулярно, переглядаючи зошити, довірливо висловлювати впевненість, що незабаром дитина подолає усі труднощі.

Для таких дітей корисним є чергування: різних видів діяльності і занять, відпочинку і розваг, прогулянок на свіжому повітрі і денного сну.

Якщо є неврологічні порушення

Наприклад, уповільнення темпу навчальної діяльності, а також – під час одягання, роздягання, процесу їжі тощо. Такому учневі пояснювати матеріал треба повільно, тоді він зрозуміє його не гірше за інших.

Коли у дитини рухова розгальмованість – різке збільшення нецілеспрямованих рухів, мовлення надто швидке, нерозбірливе, затинання, заїкування, – тоді вона часто ніби «відсторонюється» від уроку, не може зрозуміти пояснення учителя, стає помітно дратівливою, плаксивою з незначних причин. У таких випадках необхідно звернутись за порадою до лікаря-фахівця.

Дистанційне навчання

Завдяки співробітництву з британським фондом **Knightswood Trust**, який займається наданням допомоги у вивченні англійської мови як іноземної, учні нашої гімназії уже другий рік мають можливість брати участь у програмі дистанційного вивчення англійської мови за допомогою відеоконференцій

Василь Васильович Любич, вчитель

Відтепер, за допомогою веб-камери (on-line), учні спілкуються з носієм мови в Великобританії.

А проводить ці заняття друг нашої гімназії – дипломований викладач **Девід Стоббс**, який одночасно виступає керівником фонду **Knightswood Trust**. Двічі на рік він приїздить до Києва для зустрічей і консультацій з учнями та вчителями нашої школи. Всі чекають на цю зустріч з нетерпінням, адже кожного разу Девід привозить з собою безліч нового і цікавого матеріалу для вивчення мови – це і підручники, і словники, і художня література мовою оригіналу, і настільні ігри англійською мовою для учнів молодших класів. Все це помітно полегшує роботу вчителів і сприяє розвитку зацікавленості учнів до вивчення іноземної мови.

Отже, програма дистанційного вивчення англійської мови значною мірою підвищує інтерес учнів до вивчення мови. Адже крім основної мети – удосконалення володіння іноземною мовою – програма ставить перед собою також інші цілі:

- по-перше, підготувати учнів до складання іспиту Кембріджського університету при Британській Раді в м. Києві на конкретний рівень володіння англійською мовою. За умови успішного складання іспиту, учні отримають сертифікат Кембріджського університету про певний рівень володіння англійською мовою, який визнається в усьому світі;
- по-друге, учні вчаться застосовувати сучасні інформаційні техно-

логії для отримання інформації та знань, що є дуже важливим та необхідним в наш час. І все це, безперечно, впливає на підвищення мотивації учнів.

Наступного року, також, планується проведення регулярних відеоконференцій між старшокласниками гімназії та учнями шотландської школи м. Балфрон. Такі заходи спрямовані не лише на доскональне вивчення мови, а й на розширення знань про країни, їхню культуру, життя молоді в Шотландії та в Україні.

Дітям завжди цікаво поспілкуватись зі своїми однолітками з інших країн, і вони з радістю працюють над спільними проектами, беруть участь в обговореннях та тематичних дискусіях.

Розумна мандрівниця

Ірина Стряпуніна, 5-Г

Із дитинства обожаю читати, адже книги відкривають нам двері у новий незвіданий світ. Проте з улюбленою книгою ще не визначилася, адже кожна розповідь приваблює своєю неповторністю. Люблю книги видавництва «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА» – вони яскраві, цікаві та повчальні.

Ще одне моє захоплення – подорожі, любов до них мені прищепила мама, яка відвідала багато країн Європи. Ми дуже любимо сім'єю мандрувати Україною – на нашій рідній землі є багато мальовничих і прекрасних куточків, та особливо мені до вподоби старовинні замки і фортеці. Я побувала в Олеському та Золочівському замках, відвідала древній замок у Підгірцях. Вони створюють так звану «Золоту

Підкову України». Підгорецький замок, наприклад, відомий тим, що у ньому зупинявся славетний французький письменник Оноре де Бальзак.

Із задоволенням оглядаю величні мури та руїни, у яких причаїлась історія... Наприклад, у Почаївській лаврі, яка приваблює своїми золототверхими храмами.

Не забуваю і про навчання: змагаюсь на олімпіадах, нещодавно брала участь у Міжнародному конкурсі знавців української мови ім. Петра Яцика (призові місця на районному та міському етапах).

У вільний час я вишиваю – таке хобі потребує неабиякої витримки, але мені вдалося створити кілька цікавих робіт.

Маленьке сонечко

Анна Запайщикова, 5-А

Коли ця дівчинка заходить до класу, то враз – ніби сонечко переповнює кімнату, – так каже про неї класний керівник. Хто ж це таке – маленьке сонечко?

Почну з того, що я Аня, Аньок, Аньчик. По-перше, я не уявляю життя без друзів, книг, журналів, веселощів. По-друге, не можу терпіти гусениць (бе!), життя «в чотирьох стінах» і людей, які ниють та плачуть. Усе (!), що трапляється мені під руку – моє хобі. У моєму житті трапляється багато надзвичайних пригод! Наприклад, влітку в око мене вжалила бджола,

вкусилася собака, подзьобав півень, комарі покусали так, що я мала вигляд хворої на вітрянку... Обожаю книги! (Минулого року читала триста слів за хвилину.) Мене приваблює усе невідоме – саме тому захоплююсь астрономією (не подумайте, що полечу до космосу, просто – цікаво). Щонеділі мене можна знайти у планетарії: вивчаю там зірки, сузір'я, планети. Надзвичайно люблю співати, танцювати, грати на піаніно... У класі я виконую обов'язки «міністра преси та інформації», а свою майбутню професію пов'язую із творчістю. Що ж поживемо – побачимо...

Ті, кому довіряєш

Я – нова учениця Київської гімназії № 315. Нещодавній переїзд кардинально змінив моє життя: з'явилися нові друзі, нові однокласники й вчителі. Правду кажучи, зовсім не шкоду!

Тетяна Гонта, 10-А

Раніше я також навчалась у 10-А. У перший день навчання, не знаючи, як до мене поставляться у новому колективі, я з обережністю спілкувалася з кожним, адже боялась не сподобатися майбутнім однокласникам... Але потім зрозуміла, що всі мої страхи даремні.

Мій нинішній клас – справжня міцна родина! Однокласники подарували мені підтримку й розуміння, які так необхідні новачку. Тут я знайшла тих, кому можна довірити таємницю і звернутись у тяжку хвилину. І не тільки дівчата гарні – серед хлопців

також знайшлися справжні друзі!

Я вдячна долі, що потрапила саме в такий 10-А. Класно, коли знаходиш нових, щирих та вірних товаришів! В такі хвилини розумієш, що життя – прекрасне і сповнене багатьма приємними несподіванками...

Своя – серед своїх!

Анна Білан, 10-А

Минулого року я приїхала до Києва – з далекої Канади. В Канаді я пробула аж 4 роки, де навчалася в англomовному коледжі. Коли ж повернулася до Києва, то виникла проблема: де продовжувати освіту? Друзі порадили нам звернутися до гімназії № 315 – і розповіли, що там працюють висококваліфіковані вчителі, створено сприятливу атмосферу для поглибленого вивчення точних наук та іноземних мов. Отже, проблему вирішили...

...Коли я вперше прийшла до класу, то, звичайно, дуже хвилювалася: як мене сприймуть учні та вчителі? Через деякий час стало зрозумілим і викликало приємне здивування, що всі хвилювання виявились даремними!

З першого дня однокласники предчудово до мене ставились та допомагали мені адаптуватись до колективу та шкільних занять. Адже спочатку мені було дуже важко: навчання в Канаді, звичайно ж, відрізняється від навчання в Україні, а крім того – викладання предметів тут ведеться ук-

раїнською мовою, яку я раніше не вивчала. Але завдяки моїм однокласникам та класному керівникові я відчула в гімназії неймовірно добру та дружню атмосферу: всі вони підтримують мене та у всьому виручають, а від Наталії Юрїївни я завжди відчуваю турботу й доброзичливість.

Наш 10-А виявився напрочуд дружнім та веселим. Спасибі вам, ви найкращі! Я дуже радію, що пощастило обрати саме нашу гімназію і саме наш клас, а від життя очікую тільки гарного та приємного.

Магія змін

Нова школа... Багатьох це лякає, адже хіба можна покинути свій «другий дім», де пройшла значна частина свідомого життя, де маєш бездоганну репутацію і де на тебе чекають рідні однокласники? Коли змінюєш школу, все життя шкереберть... «Життя прожито даремно», – сказали б мої друзі. Так спочатку було і для мене...

10-Г клас

Сама я зі Львова, де відвідувала російську школу. В нашій гімназії я навчаюсь вже другий рік. Перехід до нової школи здавався мені справжньою катастрофою: йти здавати екзамени до невідомої гімназії, та ще й іншою мовою – це, погодьтесь, лише для екстрималів!

Насправді, все виявилось не так погано. Виявляється, різна спеціалізація класів – це просто чудово, адже маєш можливість глибше пізнавати улюблені предмети: математику, гуманітарні науки, економіку.

Хоча шкільну форму не всі люблять, проте вона допомогла дівчатам,

Наталія Чулюкова, 10-Г

яких завжди гризе питання, що ж вдягти...

Також у гімназії є і мультимедійні системи, і сучасні комп'ютери, і навіть Інтернет – без них хіба опануєш престижну професію?

Оскільки я відчуваю певний потяг до математики, то обрала математичний 9-Є (зараз – 10-Г). Погодьтесь, досить важко переходити до нової школи у старші класи, бо там вже сформований колектив і відчуваєш себе «білою вороною». Та, на щастя, колектив мені трапився чудовий, а класний керівник Ніна Дмитрівна Руденко – чуйна та уважна. До того ж, новеньких прийшло декілька, що пом'якшило адаптацію.

Сам клас – на диво дружній. Так, звісно, ми іноді дратуємось, але ж з ким не буває? Проте наш життєвий принцип – один за всіх, і всі за одного! Тому так часто нас можна побачити у різних конкурсах, де відстоюємо честь і першість нашого класу. Наприклад, отримали блискучу перемогу в конкурсі ритмічних танців (21 березня) серед дівчат 10-11 класів.

До речі, щаслива цифра нашого класу – «три»: саме третіми ми виступали на конкурсі країн та на танцях, а в «Міс і Містер» отримали третій номер. Цифра «3» є знаком єдності – точно, про наш клас!

Ті, кому пощастило бачити виступ Маші, стали свідками народження нової зірки. Вже потім, в колі друзів, Маша розповідала подробиці тих подій – як переживала, як намагалася подолати свою невпевненість у собі, скільки душевних та фізичних зусиль вклала заради шоу. Після цього стає зрозумілим, що Марія, як ніхто інший, заслуговує на блискавичну перемогу.

Приємною несподіванкою для нас стали подробиці життя артистів за лаштунками: усі творці проекту проявляли доброзичливе і професійне

Майбутня зірка

Анастасія Майборода, 11-В

Про свою однокласницю і подругу нам розповість Анастасія Майборода, яка впевнена, що кожен в нашій гімназії знає Машу Собко, про те, як вона, завдяки своєму таланту та веселому авантюризму, потрапила на програму «Караоке на майдані», а потім взяла участь у яскравому шоу «Шанс»!

ставлення до нашої героїні. А як схвильовано чекали ми на результати голосування! Скільки за цей час почули різних цікавих думок щодо самого виступу і красивого одягу? Велике спасибі всім, хто підтримав Машу та проголосував за неї! Адже кількість отриманих голосів дала Маші можливість потрапити у фінал. Отже, чекаємо на нові переживання, пісні та образи. Я впевнена, ми – знову переможемо!

Знай наших!

Інна Михайлівна Іванова, мама

Насиченим та цікавим виявився цей навчальний рік для юної зірочки нашої гімназії – шестикласниці Марієтти Іванової. В її творчості відбулися дві визначні події, що прославили не тільки Марієтту, а й нашу гімназію...

Перша – це участь у міжнародному конкурсі виконавців популярної пісні «Berliner Perle» (2-6 листопада 2006 р., Берлін, Німеччина). Марієтта зма-

галась в номінації «Від 10 до 13 років» серед найкращих виконавців із США, Ізраїлю, Німеччини, Росії та інших країн. Надзвичайно приємно, що, за результатами конкурсу, 1-ше місце одностайно було присуджено саме юній українській співачці Марієтці Івановій, за пісню «Hello», яку вона сама й написала. Отже, Марієтта отримала

спеціальний кубок переможця та диплом лауреата I ступеню.

Друга визначна подія – це перша співпраця з дорослим відомим виконавцем та актором Андрієм Кравчуком. Познайомилася Марієтта з ним на зйомках передачі «Хочу бути зіркою» на каналі «1+1», де Андрій виступив ведучим. Йому так сподобались виступи юної зірочки, що він вирішив записати з нею дуетну пісню. Так, на світ з'явилася популярна романтична пісня «Мечта – дорога», а у телевізійному просторі країни – новий одноіменний відеокліп, повний романтики та нештучного драйву!

Маленьке диво

Лілія Анатоліївна Лисенко, мама

Кінець травня. Здається, залишилося здати кілька екзаменів – і можна поринути в обійми літа... Але не всім. Для Анастасії Лисенко, учениці 2-В класу, екзамени продовжувалися...в Італії! Адже вона – в складі Української делегації спортсменів – представляла Україну на чемпіонаті світу з у-шу. Мабуть, в світлу годину побажали вчителі Тетяна Миколаївна Парасюк, Тетяна Олегівна Кулікова та однокласники перемоги дівчинці на змаганнях!

...Польща, Чехія, Австрія і ось, нарешті, Італія. Вирішальний день: день змагань. Діти різних країн демонструють свою майстерність. Прапори 58 країн-учасників прикрашають Палац спорту в Перуджі.

П'єдестал пошани чекає своїх переможців. І наймолодша учасниця, 8-річна україночка Анастасія, стає абсолютною Чемпіонкою світу!

Іноді в житті бувають миті, коли хочеться спинити час – щоб насолоди-

тися хвилиною, до якої ти прагнув наполегливо і цілеспрямовано. Неможливо передати почуття, які переповнюють твою душу і серце: затамовується подих, на очах блищать сльози радості, відчуваєш спокій та гордість за наше майбутнє покоління...

...Зійшовши з п'єдесталу, Анастасія раптом посерйознішала і спитала: «Мама, а що мені робити далі?» Все тільки почалося! А далі – складний шлях життя, по якому треба йти з гідністю, долаючи перешкоди і допомагаючи іншим.

Наші – у Європі!

Вікторія Терещенко, 8-А

Гімназія постійно бере участь у різних закордонних поїздках та проєктах. Молоді таланти школи вже побували у Франції, Польщі, Югославії. А за відмінні знання англійської мови учні 8-А класу відвідали Великобританію – країну королів та лордів.

прогулянка до озера, де ми з рук годували лебедів. Цікавим виявився і зоопарк, де можна побачити таких

екзотичних тварин, яких навіть у нашому звіринці нема. Приємно згадувати й океанаріум, де ми не тільки насолоджувалися красою різнобарвних риб, а й тримали в руках живих крабів та морських зірок.

Незвичним для нас, українців, стало святкування англійського Різдва. Англійські традиції дещо відрізня-

ються від наших. Наприклад, до свята ми напекли дуже смачні тістечка, якими, за національною традицією, пригощали друзів та сусідів, співаючи при цьому різдвяні пісні. До речі, напередодні Різдва англійці обов'язково ходять до церкви. Мені також дуже хотілося побачити католицьку церкву! А от святкування Нового Року вже схоже на наше.

Отже, подорож дала нам можливість не лише покращити знання з англійської мови, а й зустріти нових друзів, дізнатися про звичаї та традиції іншої країни.

Влітку минулого року у столиці Англії – Лондоні та шотландських містечках побували мої однокласники – Богдан Косицький, Андрій Петруня, В'ячеслав Бойко, Дмитро Карпенко. За словами хлопців, вони провели цікаві та повні пригод канікули. А взимку Різдво та Новий Рік пощастило зустріти в англійських сім'ях мені та Микиті Кравчинському...

Сім'я, в якій я жила три тижні, була на диво веселою, привітною та доброзичливою. То були незабутні канікули! Особливо запам'яталася

Як відомо, в Україні вже тривалий час постає проблема з патріотичним вихованням. Але, чомусь, лише західно-українські землі звернули увагу на це явище: сьогодні там широко розповсюджена система загально-освітніх закладів, де дітям прищеплюють дух патріотичного піднесення. Може, відповідь дасть історія?

Своє – любіть та поважайте!

Ірина Філоненко, 9-В

Скільки коштує гідність?

Згадаємо сталінсько-ленінські памфлети про «дружбу народів» на кістках принижених українців... Хіба може будуватися справжня дружба на приниженні одного і вихваленні іншого? Мабуть, простим українським людям і в страшному сні не насняться ті ідеали, що пропагував «єдиний і неперушний союз республік свободних»...

Ним ставилося за мету створити у суспільстві образ українця примітивного, неосвіченого, який здатен лише картоплю копати та свиней годувати. Такий собі образ непримітного, гидкого каченя!

Тому не дивно, що надчутлива до висміювань молодь намагалася будь-що відсахатися від своїх «непрестижних» українського походження, мови, культури і, втрачаючи національну гідність, разом з іншими сміялася над усім своїм. Так, мабуть, здавалося легше завоювати любов та повагу однолітків.

Іншими словами, комуністична ідеологічна машина у нашого народу методично і систематично виховувала та вбивала у голови комплекс неповноцінності і другорядності.

Ненормальна «нормальність»

Найбільш активні та свідомі українці (наприклад, учасники української Гельсінської спілки чи воїни УПА, що не піддалися на комуністичну пропаганду) засилялися до тюремних лав на термін від 5 до 25 років...

Серед народу культивувалося примітивно-насмішкувате ставлення до всього українського. Українців називали «жлобами», або «бидлом», «хохлами». Українську культуру називали «шароварною», водночас не залишаючи їй жодної можливості розвиватися на рівні з російською. Наприклад, людині, яка розмовляла українською мовою, казали: «А нормальним языком вы разговаривать можете?»

Нас применшено називали «молодшим братом» у Радянському Союзі – і зовсім не зрозуміло, з якого лиха, адже Київ завжди вважався «батьком міст руських»! А сама Київщина набагато раніше називалася «Руссою», ніж сама Росія.

До речі, на питання, хто від кого пішов – «курка від яйця, чи яйце від курки», існує проста і зрозуміла відповідь у «Повісті врем'яних літ»: «отсюда есть пішла земля Русская». Проте даний факт ні в якому разі не повинен принижувати росіян! Хіба від національних воєн російські чи українські люди щось отримали? Стали багатшими? Менше хворіють, краще народжуються? До речі, серед росіян пребагато патріотів своєї Батьківщини, вони вміють пишатися і своєю історією, і мовою, і культурою.

Основне питання

Як навчити українців поважати та любити своє? Василь Симоненко казав так:

*Можна все на світі вибрати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.*

Поважати – це означає пам'ятати і знати... Адже впродовж 70 років кривавого комуністичного режиму, голодоморів, розкуркулень, концтаборів, відселень до Казахстану, Далекого Сходу, Сибіру ми, українці, кривавими сльозми та життями наших рідних і близьких виборювали та відстоювали законне право мати національну незалежність... Отже, нехай закарбуються в наше серце такі слова:

*Україна, ти для мене – диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік*

Світ вражень за 5-ий клас

Олена Сліпко, 5-В

Як швидко плине час! От уже й пройшов майже весь рік. Але ж скільки вражень ми за цей рік набралися, на скільки подорослішали!

Спочатку усе було новим: нові уроки, новий класний керівник. А потім ми звикли до цього.

Дуже сподобалося, що було багато екскурсій. Екскурсія по Києву (що, до речі, дуже допомогло на уроках історії). Цікаво було і у музеї Води. Майже увесь клас побував на фабриці ялинкових прикрас. А як цікаво і захоплююче спостерігати величні літаки на екскурсії по заводу ім. О. Антонова. У нас проводились також і змагання. Наприклад,

змагання з плавання «Мама, тато я – спортивна сім'я». Ми змагалися із паралельними класами і вибороли кубок!

Акція «Живи, книго!» теж не залишилася осторонь і навіть більше того, ми, збираючи найбільш макулатури, зайняли перше місце серед старших класів.

Ми переходимо у 6-ий клас. Сподіваюся, він буде таким же цікавим, як і 5-ий!

Незвичне хобі

Марія Мотовиловець, 5-В

Мені було 7 років, коли мама привела мене перший раз у Дитячу школу мистецтв № 4 на відділення хореографії. Було дуже цікаво: всі дівчатка виглядали, наче маленькі балерини.

Пам'ятаю, що питала в себе: які ж танці я танцюватиму і що воно означає – «хореографія»? Згодом я дізналась, що слово «хорея» означає «танок», а «графія» – «писати». Хореографія – спочатку трактувалось як «запис танцю», потім – «мистецтво творення танцю». Мені дуже подобається займатися танцями! Заняття вимагають грації, гнучкості і володіння своїм тілом, тому доводиться наполегливо працювати, щоб набути необхідних навичок. В залі, де я на-

вчаюсь, є горизонтальна опора, яку називають «станком» – за неї тримаються танцівниці під час вправ. До стін прикріплені численні дзеркала. Кожний танець складається із своєрідних рухів, які ми опановуємо під час довгих тренувань. А винагорода за нашу наполегливість – різноманітні концерти, в яких ми беремо участь. Проте найголовніший приз – це коли після всіх хвилювань чуєш оплески глядачів, які прийшли на концерт!

*Швидка музика весела – це мій танець «Тарантела».
Нелегка моя робота: танцювати «Вальс» і «Хоту».
Нагорода – похвала, мами лагідні слова!*

Наш гарний 8-Г!

Наша історія має свій початок. І закономірно – у початковій школі. Із ностальгією згадуємо тепер перші хвилювання, нові обличчя (відтепер – однокласники!), незвичні самотійність та дисципліну... Мені, як турботливій мамі, хотілось, звичайно, в першу чергу знайти для своєї дитини найкращу вчительку, адже недаремно кажуть: лиха біда – тільки початок! А моя донька, Марія, із серйозністю обирала літеру свого майбутнього класу...

Один за всіх, всі за одного!

Олена Добротвор, мама

Своїм вибором ми були задоволені: Людмила Миколаївна Дячук навчила та випустила у доросле шкільне життя справжню команду дружніх, допитливих, творчих, завзятих... Проте – не тільки учнів! Батьки нашого класу із вдячністю прийняли її наполегливе запрошення бути завжди разом – з класом, гімназією, вчителями... Адже мова йде про наших дітей. А за таких умов клас неодмінно стає тільки гарним!

Один – за всіх!

Саме таким ми вважаємо наш тепер вже 8-Г. Девіз «Один за всіх, всі за одного!» продовжує жити в нашому колективі. А Людмила Володимирівна Черненко, чудовий класний керівник 8-Г, продовжує надважливу справу Людмили Миколаївни – вчити своїх вихованців цінувати одне одного, пильно виконувати власні обов'язки, створювати цікаві події для себе та інших...

Такий Учитель завжди, коли розмовляє з батьками, пам'ятає про всіх своїх учнів і про кожного окремо – успіхи у навчанні, неординарний характер, історію життя, приховані здібності...

Людмила Володимирівна завжди дасть мудру пораду та й сама порадиться з батьками, коли в її учнях іноді перемагає впертість чи замкненість, коли вона намагається зняти пихате сядиво навколо голови «переможця», який вирішив, що вже все вміє, знає, все зробив і починає дерти носа...

Батьки і діти

Ми, батьки, відчуваємо надособливий «дух гімназії»: тут хочеться стати учасником всіх подій, завжди робити крок назустріч щирості, порядності, професіоналізму, які вирують у гімназійних стінах. Спасибі вам за це, любі вчителі!

Саме тому всі ми – мами, тати, навіть бабусі та дідусі – кожного року, разом із нашим класом, радісно «вчимося» та «готуємося» не тільки до уроків та контрольних, а також – до всіх концертів, численних КВК, різних конкурсів. Ми радіємо всім нашим успіхам та перемогам, переживаємо та вболіваємо за своїх дітей, аплодуємо їм та завжди підтримуємо. І в будь-якому разі дуже задоволені, що саме наш клас так завзято готується та бере участь у різноманітному житті гімназії, а найголовніше – має палке бажання бути класним класом!

Підтримка – лише початок...

Ніщо нас так не об'єднує, як позачурочні маленькі та великі свята! А в нашій гімназії, як ви знаєте, постійно вирує життя самодіяльності, веселості та кмітливості...

Як часто у когось на кухні, аж до самої ночі, дівчата пишуть *різні сце-*

ня, інколи навіть хто-небудь не витримує: «Ну скільки можна повторювати одне й те саме?!» Але потім одразу звучить фраза: «Всі зібрались, давайте з самого початку!»...

Людмила Володимирівна музньо, разом із маленьким сином, знову і знову «проживає» смішні сценки, а мама *Олена Зінченко* дає останні професійні поради: як причарувати зал і подарувати глядачам радість.

І як часто перед виступом клас दिває мама *Оксана Сович*, наприклад, несподівано для всіх приносить дивовижні прикраси та декоративні квіти... *Все має бути прекрасним!* І наша батьківська підтримка – тільки початок. Далі – самостійність...

Самостійність!!

Одного разу, на якомусь святі наші хлопці та дівчата побачили сукню, зшиту буквально зі «сміття» (точніше, з пакетиків для сміття). А вже через три дні принесли до класу велику ко-

Демченко, Ніна Барвінська, Інна Сігельник, Яна та Сергій Сяби, Олена Веклич, Жанна Бурмістрова та її мама Людмила Миколаївна, Людмила Бегларян, Ірина Винокур, Світлана Німчук, Лариса Ободзинська, Світлана та Олександр Костриби, Наталія Петрова, Олена Василюк, Тетяна Штаба, Тетяна Щербак...

А у травні, наприкінці кожного навчального року, у всіх нас – найтепліші спогади про минулі вже події та жваве обговорення нових планів: незабаром Перше вересня!

Обов'язкова традиція

І неодмінно кожний навчальний рік завершується приємною та веселою подією – це *традиційний великий пікнік на природі*. Родинний пікнік!

Батьки проводять конкурс *шашликів*. У минулому році кращим «шашликознавцем» було визнано *Сашу Демченко*, тому що він самостійно зробив всім неймовірний сюрприз – без батьків (!) приготував шашлик за власним сімейним рецептом, підтримував репутацію родини!

Татусі – *Микола Кандиба, Сергій Новаленко, Петро Сович, Віталій Добротвор, Євген Демченко* – об'єднуються у *футбольну команду*, і у хлопців є можливість раз на рік стати сильнішими за батьків та перемогти їх.

А у *піонерболі* виграє зовсім не та команда, в якій більше спритних хлопчиків чи дівчат – а та, в яку потрапила *Людмила Володимирівна!* Таке не забувається...

Не дивно, що учні 8-Г запропонували ввести певні зміни у «пікнікову» традицію і відзначати таким чином не тільки закінчення, а й початок навчального року! Вони мають рацію...

Ось так і створюється чудова та незабутня історія класу. Завдяки мудрим та веселим вчителям ми маємо гарне «сьогодні» у нашій гімназії. А майбутнє? Прекрасним нам його ще належить робити! Сподіваюсь – разом?

нарії, а матусі *Оксана Сович та Олена Добротвор* у них – креативні поради. Хтось із класу складає для виступу вірші. Ще трохи – і весь сценарій може стати поетичним!

А ще ж *музику* до слів треба підібрати, і краще за все – зробити якісну фонограму, так званий «музичний мікс». І тоді тато *Олег Зінченко* разом із донькою перетворюють власну оселю на професійну студію звукозапису – і так кілька вечорів поспіль. Адже підвести клас не можна і часу обмаль...

Костюми – це спільна фантазія. У мами *Людми Новаленко* завжди є оригінальні ідеї: у класі всі знають, що вона може «знайти абсолютно все», а потім ще й чаю смачнющого принесе для всього класу – підтримати сили під час репетиції. Будь-яка репетиція – це важкий і творчий процес не однієї години і не одного тиж-

лекцію для показу моди у гімназії. На створення «одягу» пішло все, що знайшлося вдома: мембрани з-під кави, декоративний папір, штучні долари, одноразові тарілки, фантики від цукерок, пакетики від напоїв... Ще до-о-овго після виступу в актовій залі наші «моделі» не могли розлучитися з таким незвичним та на диво привабливим вбранням! А задоволені талановитими дітьми батьки, разом із вчителькою, робили числені фотознімки на згадку.

Перші глядачі та друзі

І кожному з нас є у гімназії місце «під сонцем», і в кожного – своя, надважлива, роль і певні обов'язки, і завжди весь клас – *насамперед учасники*. І завжди батьки – перші глядачі, надійні помічники та просто вірні друзі для своїх дітей: *Оксана Кость, Микола Кандиба, Олена Трицькова, Наталія*

І все-таки, як гарно, що в нашій гімназії відбуваються численні конкурси та свята, завдяки яким наше шкільне життя стає набагато веселішим та яскравішим!

Сім чудес Узбекистану

Учні 9-х класів брали участь у конкурсі країн Світу. Один клас презентував Білорусь, другий – Болгарію, третій – Естонію, а 9-В – Узбекистан. Усі класи гідні перемоги, але конкурс диктує свої правила...

Алла Анатоліївна Бойко, класний керівник:

...У роботу кинулись усі! Хто шукав дані про країну в Інтернеті, хто – в довідниках та енциклопедіях. Матеріалу назбирали чимало... За три дні підготували сценарій. Діти слухали сценарій, затамувавши подих! І тоді я повірила в нашу перемогу, адже дочитавши сценарій до кінця, почула одноголосне: «Супер!!!» Кожна роль писалася для окремого учня, враховуючи його риси характеру, зовнішність та емоційний стан. Потім тривали довгі репетиції... І ось – довгоочікуваний вихід мого класу на сцену. Кажу: «Ніщо не матиме значення і ніхто не допоможе, якщо ви зіграєте без душі...» І вони зрозуміли!

Катя Захарченко (Міс Термез):

...Ми так багато дізналися про традиції Узбекистану! Підготовка до конкурсу ще більше здружила наш клас, ми допомагали один одному. Репе-

тиції тривали 3 тижні. Перед самим виступом дуже хвилювалися! Коли виходили на сцену, Алла Анатоліївна сказала нам те, що я запам'ятаю назавжди: вона порадила нам вкласти у нашу гру всю свою душу. П'ятнадцять хвилин на сцені пройшли, як одна мить! Після – оголошення нашої перемоги... Мабуть, це були найкращі дні, що ми провели разом з однокласниками – як справжня сім'я!

Іра Філоненко (Міс Бухара):

...Готуватись було важко, адже й про уроки не можна забувати! Конкуренти також виявились серйозними. Але попри все ми – виграли, і я цим пишаюсь, адже це заслуга не когось одного, а всього нашого класу. Класно!

Інна Гаркава (Міс Фергана):

...Свято було фантастичним! Багато друзів запитували нас: «Як вам таке вдалося?!» Взагалі-то, перемога – велика заслуга нашого класного

керівника, Алли Анатоліївни. Як у однієї людини вміщується стільки креативних, цікавих і навіть фантастичних ідей?... Пригадую: година до виступу. Всі дівчата прийшли з узбецькими косичками (настільки смішно це виглядало!) та ще й в тюбетейках. Всі дуже хвилювалися, а я ледве не забула слова!

Олеся Ковтун (Міс Учкудук):

...А знаєте, ми ж до посольства не ходили і з театру нічого не брали! Все готували власноруч! Мої косички, наприклад, плелися майже 4 години... Я вдячна своїй мамі за допомогу, адже вона й костюми допомогла пошити.

Катя Гаврилова:

...Ми намалювали яскраву карту Узбекистану і прапор. Усі поприносили різне: хто оригінальне взуття, хто «національні» халати, а хто спеціальні страви. Тюбетейки шукали де тільки можна! У мене є знайомий узбек, який переклав на узбецьку наші привітання і деякі фрази, а також допоміг дістати два справжніх узбецьких головних убори. Трохи сумно, що все так швидко скінчилося... Але, як то кажуть, «не плач тому, що все минуло, а посміхнись, що все було!»

Даша Кобилінська:

...Хоч я і не мала ролі у виставі, але залюбки дивилася всі репетиції і допомагала в різних ситуаціях. У святковій залі я дуже хвилювалась – чесно кажучи, не була певна в нашій перемозі, адже інші класи також

серйозно підготувалися до конкурсу... А оскільки ми стали першими, то маю пораду всім наступним 9 класам: віддавайте справі повністю, вкладайте всю душу і сили та завжди будьте природними!

Вартан Ярамиш'ян (Султан):

...Всі старалися, особливо наш класний керівник, і хотіли зробити якомога більше, допомогти хоч чимось. Ми всі дуже вдячні їй! Мабуть тому, що поставилися до конкурсу дуже серйозно, ми легко перемогли. Так приємно, що мені довірили роль султана і я зміг доповнити наш виступ!

Роман Шимширт:

...Безпосередньо участі у виступі я не брав, але, як і всі інші, підтримував однокласників і допомагав чим міг. Найбільше мені сподобався узбецький танець! Хочу побажати нам усім подальших успіхів, а також і надалі перемагати у таких конкурсах.

Женя Полішук (ведучий):

...І коли всі ролі ми розподілили і все було готове, сталося несподіване – наш однокласник – і ведучий презентації – захворів! Тоді мені запропонували його замінити. Всього за декілька днів я вивчив непросту роль ведучого, в якій були навіть узбецькі слова – ох, і намучився я з ними! А під час виступу я почав так хвилюватися, що навіть здалося, ніби мої слова звучать непереконливо – довелося се-

бе опанувати. А взагалі, День народження гімназії вдалося на славу і виступом нашого 9-В всі були задоволені.

Лера Шаповал (Міс Самарканд):

...Пам'ятаю, довго заплітали косички, адже їх має бути багато, навіть довелося вплітати товсті чорні нитки. Мама запропонувала свою допомогу – яке полегшення! Мені дуже сподобався сам процес підготовки до конкурсу: все так легко, просто, весело і вельми цікаво. А скільки нового ми дізналися про колоритну країну Узбекистан!

Віка Кохно (одна із дружин Султана):

...Готуючись до конкурсу, ми ще більше здружилися, постійно жартували, сміялися... А 24 листопада виступили перед усією школою! Хвилювалися всі, адже так хотілося не тільки виграти, а й подарувати вчителям,

учням і просто гостям нашої гімназії приємні хвилини спілкування, радості й сміху, донести надзвичайну культуру Узбекистану. Гадаю, це наблизило нас до успіху...

Олена Крікун (ведуча):

...Що перемогу одержимо саме ми, навіть не очікували – бо всі класи, та кож добре підготувалися. Перемогли, мабуть, саме через те, що під час всієї цієї «метушні» зкооперувалися і діяли як одна команда! Я пишаюся такими друзями!

Олексій Гармаш:

...Не можу сказати, що підготовка до конкурсу пройшла без проблем. Нам постійно чогось не вистачало, проте наше бажання перемогти виявилось сильнішим за все... По-перше, ми знайшли все необхідне для виступу, а по-друге – перемогли.

Мечты сбываются!

Дарья Мартынович, 10-Г

Я учусь уже в десятом классе, но давно мечтала принять участие в танцевальном конкурсе «Ритмика», который проводится между 10-11 классами, накануне 8 марта... Ведь современные танцы – это мое хобби!...

Идея появилась неожиданно: я решила создать образ веселых и беззаботных кукол, которые дарят радость и хорошее настроение окружающим. Одноклассницы меня поддержали, и все вместе мы, под задорную песенку «Barbie Girl», начали воплощение задуманного...

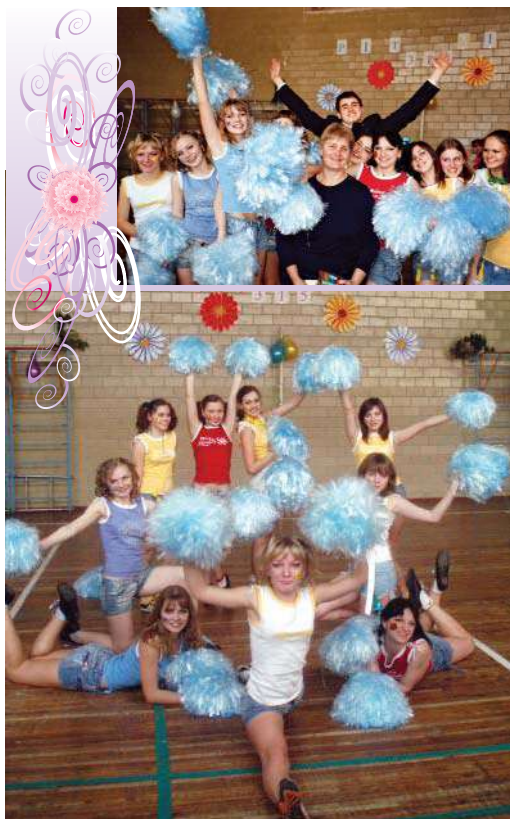
Ставить цельный танец – не так уж и просто, хотя и очень интересно! Многие девчонки сначала боялись, что у них ничего не получится, но вскоре стали тренироваться с огромным удовольствием – ведь сильное желание танцевать было у каждой. Я сделала для себя вывод: танцевать можно научить любого, стоит только захотеть...

В самом начале было, конечно, сложно: слезы, синяки сопутствовали нашим тренировкам, но вскоре плавные движения стали получаться. Мы

тренировались почти каждый день, по 3 часа. Благодаря этому конкурсу, я намного лучше узнала своих одноклассниц, увидела их талантливость. За время репетиций мы все очень сдружились: тем более, у нас была общая цель – победить!

Перед выступлением мы сделали красивый макияж, затем надели веселые и яркие костюмы, благодаря которым мы чудесно вошли в образ. С улыбкой и солнечным настроением девчонки выложились на все 100% и поэтому полностью покорили сердца зрителей! Естественно, мы заняли 1-е место – и радости не было предела...

Благодаря «Ритмике», каждая девушка показала настоящую себя, свое умение владеть телом и красиво двигаться. А я поняла, что в будущем стану профессиональным хореографом, потому что танцы – это моя жизнь!

Старшокласник – гордість гімназії!

Нарешті ми – випускники 11-го класу! Невже цей час настав?! А здається, що ще вчора ми були маленькими дітьми, які постійно гасали по коридорах і заважали всім спокійно пройти до кабінету...

Тетяна Аполонова, 11-Б

Радісно? Не всім!

Ну що ж, вже майже дорослі. А отже – і проблеми в нас також дорослі: потрібно вибрати вищий навчальний заклад, записатися на підготовчі курси, підготуватися до тестування, здати іспити... І, звичайно, поки не будуть вирішені всі шкільні питання, про себе можна забути. Але зовсім недавно справжнім «головним болем» виявився конкурс «Міс та Містер»...

У минулому році ми також брали в ньому участь, але тоді все виглядало інакшим. Після дев'ятого класу всі відчували певний присмак свободи – і тому дозволили собі розслабитися. У нас було набагато більше, ніж зараз, вільного часу, ми серйозно не замислювались над тим, що робитимемо після закінчення школи. Тому участь у подібному конкурсі була приємною розвагою.

Але цього року все інакше! Кожен, хто приходить подивитись шкільний концерт, розраховує, насамперед, побачити старшокласників. Тому виступ має бути енергійним, веселим і видовищним.

І як багато часу, скільки неймовірних зусиль довелося витратити нам, старшокласникам, щоб досягти такого результату! Ох-ох-ох...

Ох-ох-ох!

Отож ми почали готуватися. Перше завдання: обрати представників 11-Б. Спочатку хотіли провести процедуру таємного голосування, але оскільки претендентів виявилось лише двоє – Максим та Настя – то все виявилось набагато простіше.

Основна проблема – придумати та вивчити танець. Одразу звернулися по допомогу до знайомого хореографа. Вона дуже добре знає свою справу і одразу взялася за репетиції. Вибрали спокійну музику, танок дуже романтичний, спокійний. І хоча композиція не була переповнена великою кількістю складних рухів, проте брала «за живе», ніби говорила із самим серцем...

Коли майже всі па були продумані, тільки тоді зрозуміли що конкурс цей – яскраве та захопливе шоу, де нема місця серйозності та дорослій романтиці, де глядачі та учасники придуть отримати масу позитивних емоцій та веселе задоволення! А тому вирішили ускладнити танець, «відредагувати» його відповідно стилю конкурсу. Проте на репетиціях чомусь деякі рухи зовсім не виходили, а інші – вже набридли через численні одноманітні повторення...

А час іде!

До конкурсу залишається три тижні. Хлопці ходять роздратовані, у дівчат очі майже сповнені сльозами... А треба ж почати підготовку «Домашнього завдання»! Нарешті, почали... І ось так «починали» майже тиждень. Часу – все менше і менше... Ідей – багато, але

всі вони нічим особливим не вирізнялися, глядачів не могли б розвеселити: так, звичайний бурхливий потік емоцій. І все! Що ж робити?...

Одного ранку, як варіант, наш класний керівник запропонувала зробити танок в українському стилі, а за основу – взяти всім добре відомий фільм «Весілля в Малинівці». Одразу дістали музику та фільм – і почалися виснажливі щоденні репетиції...

Як виявилось, великою проблемою стало явище, коли спочатку наші однокласники надто соромилися одне одного (танцювали в парі хлопець – дівчина). Тому репетиції затягувалися до пізнього вечора, а отже – додому всі повертались стомлені й роздратовані... Наступного дня, внаслідок незвичних фізичних навантажень, тіло неможливо було підняти з ліжка! Складалось таке враження, ніби воно важило всю тунну!

Життя налагоджується?

До події залишається півтора тижня... Домашнє завдання досі не готове. В один із днів ми зібралися після уроків і придумали такий-сякий сюжет сценки про вчителів на тему «Проблеми батьків і дітей». Спочатку все здавалось повною нісенітницею. Учасники – знову соромляться одне одного! З музикою взагалі ніхто не міг допомогти. Всі на нервах. Олена Георгіївна у нас була замість режисера-постановника, тому вона також сильно втомлювалась.

Але найвиснажливіші репетиції почалися за три дні до виступу... Хто як міг – так себе і заспокоював: чи то валер'яною, чи то ковтком чого-небудь перед репетицією. Але репетирувати готові були вже всі: хіба можна підвести Олену Георгіївну та всю гімназію?!

Ми танцювали якнайчастіше: на перервах, на уроках, після них, перед сном, після нього... Постійно спостерігали за поведінкою вчителів, за їхньою манерою з нами спілкуватися – щоб показати на високому рівні «Домашнє завдання».

Звичайно, як і під час будь-якого творчого процесу, не обійшлося без нервових криків, сліз відчаю і непорозуміння. Багато з нас не витримували і йшли з репетицій (та потім, коли емоції вщухали, завжди поверталися).

Перемога!

І ось цей день настав. Настя останній раз репетирує танець і одягає свою розкішну сукню. Максим приміряє всі свої сорочки. Учасники всі в костюмах, красиві, проте дуже знервовані.

Ми – виступили. Сценка, яку ми «народжували» так довго і важко, зайняла всього-навсього хвилин двадцять! Перед тим, як оголосили переможців, нас не полишали набридливі думки: стільки зусиль, страждань, нервів і часу витрачено на якихось двадцять – розумієте?! двадцять! – хвилин... Але всі ми неодмінно маємо зробити вигляд, ніби ці дні пройшли для нас просто і спокійно, ніби не було тих постійних криків і знервованих конфліктів, ніби ніхто не стомився і не чекає, коли ж свято нарешті закінчиться і можна буде спокійно відпочити...

Ми перемогли. І хіба настільки було важко? Тепер здається, що зовсім ні! Звісно, ми нервували і дратувалися, навіть сварилися, пролилося багато дівочих сліз, виникали численні непорозуміння. Проте, як не дивно, нас всіх такий гострий емоційний стан тільки зблизив – настільки, що за весь період навчання подібного не спостерігалося!

Адже кожен, заради спільної мети, покидав свої особисті справи і поспішав на репетицію, кожен підтримував не тільки свого ближчого друга чи подругу, а й того однокласника, з яким раніше не дуже і спілкувався.

Не знаю, чи захотів би хтось із нас пройти через такий хаос ще раз, та в одному впевнена на всі сто відсотків: якщо потрібно, то разом ми проживемо навіть вдвічі складніші події!

З іншого боку «медалі»...

Але що відчувала під час наполегливих репетицій та конкурсу класний керівник Олена Георгіївна Травкіна? А вона також і нервувала, і раділа, і плакала (коли ніхто не бачив) – одним словом, переживала страшенно! Ось її спогади:

Пам'ятаю, коли оголосили: «Друге віце-міс та віце-містер у щорічному конкурсі «Міс та Містер» посів 11-А клас!» – серце в грудях сильно калатало, здавалось, що зараз вискочить. Адже на сцені, отже, залишилися тільки пари 11-В та 11-Б (мого!) класів. То хто ж – переможець?!

...Як зараз бачу: Настя та Максим стоять на сцені і ніби не розуміють, що з ними відбувається. Ведучі оголошують: «Перші віце-міс та віце-містер – 11-В клас»... Отже, переможцями у конкурсі «Міс та Містер 2006» стала пара Анастасія та Максим! Ура! Ура! Ми перемогли і все це скінчилося!!

...Така солодка, така хвилююча – але, все ж таки, тільки мить. Ми перемогли! Перемогли – всі разом. Анастасія – прекрасна, чарівна, усміхнена. Макс – мужній, красивий, здається трохи розгублений. Увес наш 11-Б просто сяє – всі дуже раді, неймовірно щасливі.

...Знаєте, ніби і не було цих важких, емоційно надричних місяців, тижнів,

днів. Ніби не було переживань, сліз, нервів, а навіть і зривів. Мені, як викладачеві, краще за всіх відомо, що в 11 класі майже нема часу на репетиції та підготовку до свят (на носі – випускні екзамени, контрольні, проблеми зі вступними іспитами до внз, – вкрай знервованний стан!). Але велике бажання зробити «щось таке, що всім надовго запам'ятається» захопило серця і голови моїх дітей...

...Дуже довго не могли вибрати танок. Навіть ходили до професійних майстрів... Та виявилось, що в нашій рідній гімназії майстри не гірші за них, а навіть кращі! В результаті, танок допомогла поставити Алла Анатоліївна Бойко, а стіни рідної школи допомагали на всіх репетиціях.

...Із домашнім завданням проблеми виникли ще непердбаченіші. Всі рішення якось важко давалися і все вирішувалось, як зазвичай в такій атмосфері, в останній момент. Але вийшло на диво гарно! Адже всі ми дуже старалися, дуже хвилювалися, і не хотіли ображати один одного.

...Дуже символічно, що всі три перші місця посіли пари 11-х класів. Це був момент, коли ніхто нікому не заздрив, а всі тільки раділи один за одного. 11-А, 11-Б та 11-В – вони святкували свою перемогу разом, як одна сім'я.

...Свято пройшло прекрасно – для нас воно запам'ятається як Свято Пізнання. Пізнання друзів та свого серця. Тому що тільки в біді та радості ти можеш побачити, хто твої справжні друзі. Пам'ятаєте вислів: «Добре бачить тільки серце. Найголовніше очима не побачиш»? Це дійсно так! А найголовніше, що побачили наші серця – те, що в кожного із нас багато хороших та вірних друзів, навіть більше, ніж ми сподівалися!

Мисс и Мистер

«Мисс и Мистер»... Самый яркий и самый масштабный праздник года! Все рвутся посмотреть на конкурс – билетов не хватает... На каждом шагу тебя преследует легкое волнение... Все девушки – в вечерних платьях, парни – в костюмах. Юные, красивые...

Дарья Мартынович, 10-Г

А с чего все начиналось?

Начиналось все с бесконечных тренировок в хореографическом зале, репетиций с классом, где всегда присутствует веселая и дружная атмосфера. (Да! Больше всего в конкурсе мне понравилась подготовка!)

Выступили очень ярко – несмотря на то, что выиграли лишь титул «Мисс и Мистер Очарование». В перерывах конкурса к нам подходили незнакомые люди, хвалили и просили фотографию с нами на память... Было очень приятно! А также поразила колоссальная энергетика нашего класса: все

очень болели за нас и бурно аплодировали. Спасибо вам за вашу поддержку!!!

И еще несколько комментариев: хотелось бы видеть оценку жюри после каждого конкурса, а то не очень было понятно, по каким принципам нас оценивали... Мы же показали себя – мы заявили о себе на всю школу! Но, по крайней мере, радуется и тешит, что именно у нас – первое место среди всех 10-х классов!

В следующем году – мы возьмем реванш: ждите нас с нашей новой программой. До скорой встречи!

Фестиваль талантів

Кожен навчальний рік у нашій гімназії відзначається не тільки здобуттям знань і нагород у спортивних змаганнях, але ще й феєрверком різних розваг – концертів і фестивалів. 2007 рік подарував нам неймовірний і шалений KBK...

Змагання проходили серед 8-х класів – і переможцем став наш дружній, веселий 8-В!

Це не дивно, адже наш клас виявив особливу дружність і відданість справі у створенні казки для конкурсу – її образи, амбіції героїв та їхні характери злилися на сцені у щось надзвичайне, що нагадало нам наше повсякденне шкільне життя. Адже сенс нашої казки полягав у тому, щоб за-

лишатися самими собою! А може, саме тому, що ми грали самих себе, нам і пощастило зайняти і місце?

Наші однокласники, які не брали участі у виставі, підтримували нас – підбадьорювали і додавали сміливості.

У казці побували такі звірі: Вовк (Юрій Омеляненко), Кріт (Владислав Травкін), Миша (Юлія Заломайкіна), Лисиця (Єлизавета Биць), Білка (Катерина Олійник), Ведмідь (Олег Бурій), Іжачок (Аліна Ястребова), Півень (В'ячеслав Петрусенко),

Заєць (Олександр Поліщук) та Мавпа (Марія Замороко). Як винагороду за наш талант, ми отримали квитки до цирку та необхідну канцелярію для класу.

Ми ще довго згадуватемо нашу перемогу, адже вона така солодка! За неї, перш за все, ми дякуємо нашому чудовому класному керівникові – Олені Вікторівні Нещерет, а також неймовірній вчительці, яка також дуже за нас хвилювалася і допомагала – Олені Георгіївні Травкіній. Дякуємо вам! Ви – найкращі

8-В клас

Україну прославлять Діти!

Ефективність дитячої дипломатії

Українській владі доводиться займатися безліччю проблем – економічних, соціальних, енергетичних, політичних, дипломатичних, оскільки нашій державі конче необхідно заявляти про себе, про бажання знайти достойне місце у когорті передових країн світу. Поки що, на жаль, у багатьох країнах ми не маємо навіть послів. То, може, чимось зарадить дитяча дипломатія?

У переповненій залі час від часу лунали гучні оплески. Люди сиділи і стояли навіть у проходах. Вони із захопленням слідували за тим, що відбувалося на сцені. Багато з них кричали: «Браво!» А за кулісами, хвилюючись, стояли артисти...

У цій ситуації не було б нічого дивного, якщо не враховувати, що на сцені виступали не зірки шоу-бізнесу, не професійні артисти, а... учні київських гімназій №315 та Слов'янської... А саму залу заповнили мешканці невеликого сербського містечка Бор. Публіка тепло й щиро приймала наших артистів, а після закінчення концерту довго не відпускала їх, нагороджуючи бурхливими оваціями. Заступник мера міста схвилювано за-

значив, що за двадцять останніх років жоден творчий колектив не викликав такого надзвичайного захоплення та таких надпозитивних емоцій у жителів Бора!

Поїздка до Сербії показала, що наші учні не просто танцюють і співають, але дуже добре розуміють, що представляють за кордоном свою гімназію, своє місто, свою Україну!

Серби підходили до керівників і казали: «Як це чудово! Ми потрапили до казки!». Професійні виступи поки що непрофесійних артистів транслювалися не тільки по місцевому радіо та телебаченню, але й по центральному Белградському. А діти, як сказала в своєму інтерв'ю учениця гімназії №315 Іванова Марієтта, юна талановита співачка, по-

справньому відчували себе українськими послами, які несуть за кордон знання про нашу чудову країну, розуміння її культури. Як результат, у травні 2008 р. маємо запрошення відвідати з гастролями Ніш – одне з найбільших міст Сербії.

До речі, дружба гімназій № 315 і Слов'янської з танцювальним ансамблем «Бор» – на довгі роки. І для цього є дуже приємні причини!

Пам'ятаєте, ми вже приймали Сербську делегацію дітей два роки тому? Так ось: зараз готуємося до нового візиту! І хто тепер спробує заперечити, що дитяча дипломатія сьогодні – попереду дорослої і робить найважливіші кроки щодо інтегрування України в Європу!

Їм зовсім мало років, проте їхні вірші вражають своє продуманістю, чуйністю, емоційністю та зовсім не дитячими думками! Їхнє життя наповнене любов'ю до навколишнього світу, до друзів та близьких, ніби ангели з небес звертаються до нашого серця... Хто вони, наші маленькі генії, що вміють мислити у римах?...

Катерина Терешко, 8-Д

Парадокс

Ішов по вулиці хлопчак
І вже дивився так і сяк,
Щоб не помітив хто знайомий,
Як він в під'їзді свого дому
З кишені витягне цигарки, напевне, дві,
Якщо у нього немає клепок в голові.
А, може, він чого чекає,
Тому цигарки дві виймає.
До нього дівчина підходить
І пісеньку таку заводить:
«Привіт! Ну що, давай курити!
Батькам же можна це робити,
Якщо проблеми на роботі -
У тата вже цигарка в роті.
А мати також дим вдихає,
Мабуть, цигарки стрес знімають.
Мабуть, але це не природно.
Хоча всі кажуть: дуже модно.
Та годі цих вже балачок,
Запалюй швидше сірничок!».
Стоячи, підлітки смалили.
А роки плинули – летіли.
Хлопчак підріс і вже змужнів,
Паління кинути схотів.
Він дуже сильно намагався,
Але в кінці-кінців зламався.
Цигарка свою справу знає:
До неї хоч-не-хоч – звикаєш.
І дуже прикро вийшло так -
У хлопця вже легенів рак.
Дізналась дівчина, що сталося,
І не на жарт перелякалась,
Бо і сама від цигарок
Не відступала ні на крок.
Вона геть схудла вся, змарніла,
І, як цигарка, стала біла.
Коли той хлопець помирав,
То їй слова такі сказав:
«Життя – воно одне-єдине,
А час безжально, швидко плине.
Коли зробив я тягу диму,
Зробив я перший крок в могилу.
Тепер почав я розуміти,
Як сильно хочеться ще жити.
Будь ласка, більше не пали,
Шлях інший, кращий оберни!...»!

10-А клас

Аліна Тарасенко, 10-А

Жизни звоны

Я часто так бываю вспоминаю...
Родителей тревожный взор:
Меня тогда в мир школьный отпускали.
В тот день вернуться хочется порой...

Проходят годы, тают тени
Обманчивых надежд и грёз.
Лень просыпается и рвётся в сени
Той хижины, что труд вознёс.

Настойчиво царит движенье.
За дверью уж засов скрипит.
Но труд удерживает звенья:
Лень за безделием скорбит.

Девятый год уж зреет старцу.
Он опытен и знает толк.
И древо хижины подобно кварцу,
И школьный опыт в нас горит...

Сновидіння

Сутінки накрили сонне сонце.
У забуття летять думки.
Зі скрипом відкриваєш в сон віконце.
Фантазій запах надихає світ.

У синій димці місяць присипає сонце.
У забутті знаходиш ти щасливу мить.
Зникає біль, і страх, і відчай.
Без мрій не стане сили жити.

Тишу і спокій не згасити.
Вони не слухають вказівок.
Комусь приносять радість жити,
Комусь – чарівний сум мандрівок...

8-Д клас

Наталія Курова, 7-А

Троянда

У бабусі край вікна
Розквітла троянда.
Біла, ніжна, запашна
Дуже-дуже гарна.

На пелюсточках у неї
Крапельчасті роси,
А берізонька над нею
Розпустила коси.

Ті росинки крапель чисті,
Наче кришталеві,
А кісоньки в берізоньки,
Як у королеви.

Крапельки – росинки
Виблискують на сонці,
А троянда пишається,
Заглядає у віконце.

Вірю, Україно, у твоє майбутнє

Моя Україно, квітуча, співуча!
Не опишеш словами твоєї краси.
І сила твоя непоборна, могутча,
Храни тебе Боже, іже єси!

Твої сини і дочки, Україно,
Твою плекали славу в боротьбі,
Щоб ти не стала на коліна,
Щоб вільне серце билось в тобі.

Я вірю у твоє майбутнє, Україно!
І твій народ тебе не підведе.
Бо ми є ми, і доля в нас єдина.
І все в нас вийде, все гаразд буде.

Заколосяться знову ниви золотії,
І голоси дитячі радо задзвенять,
Нове засяє сонце в небі України,
І ангели з небес до нас злетять.

Моя професія

Багато є професій на землі:
Пілоти, комбайнери, вчителі.
Усіх їх не перелічити,
А я піду в міліцію служити!
Щоб Україну нашу від бандитів боронити,
По вулицях щоб не ходили безпритульні діти,
Щоб розум не труїло наркотичне зло.
Я хочу, щоб життя на Україні
Весняними садами зацвіло!

7-А клас

Серйозний музика

Олександр Шульга, 5-А

Я люблю класичну музику, тому що вона вміє заспокоювати, пробуджувати почуття прекрасного, дарувати хвилини непростих душевних переживань. З нею нерозривно пов'язаний інший вид мистецтва – пісня. Хоровий спів – моє захоплення. (Любов до серйозної музики привила мені мама.) Ось уже кілька років я співаю в хорі хлопчиків при Національній музичній академії України імені П.Чайковського. Хорове звучання під музику симфонічного оркестру, органу, акордеону дуже живе та прекрасне. Разом із

професійними артистами ми виступаємо в концертних залах Києва. Часто наші концерти мають благодійний характер. Життя хористів цікаве ще й тим, що ми подорожуємо по Україні та за її межами. Незабутнє враження справили на мене виступи на міжнародних фестивалях у м. Мукачеві та Словаччині (м. Вранова). У 2006 р. на фестивалі «Москва – місто миру» наш хор хлопчиків зайняв 2 місце серед 12 хорових колективів зарубіжних країн! У травні 2007 р. хор хлопчиків взяв участь у фестивалі Варшави (Польща)...

Здоровий хребет – здорова дитина

Федір Володимирович Олійник

На сьогоднішній день поширення захворювань хребта серед дітей в Україні набуває меж епідемії. Згідно офіційних даних статистики, на порушення постави хребта страждає 30-40% дітей, а за неофіційними даними, – ця цифра сягає 60–80% !!! Такий діагноз, як «грижа міжхребцевого диску» у дітей 7-16 років вже не є рідкістю, а частота сколіотичних деформацій виросла у 2.5 рази.

Як відомо, хребет є дзеркалом здоров'я дитини, оскільки впливає не тільки на роботу всіх внутрішніх органів та систем організму, але в першу чергу – на роботу головного мозку, що відповідає за розумову та психічну діяльність. А в умовах складного соціального та економічного розвитку країни для нас це питання дуже важливе, як **збереження генофонду нації**.

Оздоровчий центр «Гармонія», оглянув 31 клас учнів гімназії №315. З 586 учнів, обстежених в школі, ми виявили 326 порушень постави хребта, що становить 55%. У більше ніж половини оглянутих, ми виявили: періодичні головні болі, головокружіння, колючі болі в ділянці серця, деформації стоп, порушення розумової та психічної діяльності, що нерідко приводить до зниження успішності в школі. Тому ця проблема набуває загрозливих масштабів та потребує негайного втручання.

Больові прояви зі сторони хребта в учнів проявляються рідко, тому на виявлені порушення переважно не звертають увагу ні батьки, ні вчителі, ні, навіть, лікарі, обґрунтовуючи це відсутністю ефективних методів лікування. Не дивлячись на значну поширеність та сильну варіацію проявів порушень постави та остеохондрозу хребта у дітей шкільного віку, всі ці **зміни зворотні і найкраще піддаються корекції саме в дитячому віці**.

Тому, оздоровчий центр «Гармонія» спільно з директором гімназії №315 Олександром Олексійовичем Бірюком, розробив загальношкільну програму: «Здоровий хребет – здорова дитина», спільною метою якої є розробити та впровадити у життя ефективну, безпечну та комплексну програму оздоровчих заходів для школярів.

Завдячуючи новітній методиці лікування хребта, під назвою «вертеброревітологія», яка розроблена відомим нашим співвітчизником, академіком, професором Даніловим І.М., у поєднанні з спеціальною бальнеотерапією в умовах шкільного басейну та лікувальною фізкультурою, ми дотримуємося всіх принципів лікування. Це дозволяє проводити оздоровлення дітей без відриву від учбового процесу, у поєднанні з учителями, дитячим психологом та батьками. Такі

лікувальні методи успішно використовуються в елітних школах Москви, Санкт-Петербурга і т.д..

Ми **вперше в Україні** впровадили такий комплексний підхід, хоча метод «вертеброревітології» існує більше 10 років. Тільки за останніх два роки в клініці Данілова пройшло лікування біля 2000 пацієнтів, з них 150 дітей. Унікальність методики «вертеброревітологія» полягає у його **безпечності**, оскільки подібна до масажу; **доказовості**, оскільки результати лікування оцінюються за фотознімками до та після курсу лікування; **системності**, курсове лікування триває 16-24 сеанси з проміжком 3-4 місяці, або 3 рази на рік.

Курс оздоровчих процедур включає лікувальну фізкультуру в басейні, спеціальний масаж, корекцію хребта та фізіотерапевтичні процедури, що дозволяють максимально досягнути бажаного ефекту. Організація та впровадження програми з лікування та оздоровлення учнів дає можливість подбати про долю наших дітей, а значить про світле майбутнє і здоров'я нації!

Консультації проводить кандидат медичних наук, лікар ортопед-травматолог, Олійник Федір Володимирович в приміщенні басейну гімназії №315 у понеділок, середу та п'ятницю з 16.00. до 18.00.

9-В клас

10-Б клас

9-Г клас

Рівень психічного розвитку дитини

Ганна Степанівна Музика, практичний психолог

Починаємо тест...

Виберіть пункт, що відповідає хронологічному віку вашої дитини (якщо їй навіть 6 років і 11 місяців, то все одно вибирайте пункт «6 років»).

На аркуші проставте «плюси» в тих запитаннях, де ви даєте позитивну відповідь, і «мінуси» – якщо відповідь негативна.

Позиція	6 років	7 років	8 років
Орієнтування в навколишньому середовищі	Розкажи, що зображено на картинці? (сюжет простий: «зоопарк», «магазин»)	Назови дні тижня? Назови місяці року?	Скільки днів у році? Скільки днів у місяці? Скільки днів у тижні? (безпомилково)
Загальні усвідомлення	Покажи праву руку? Візьми ручку в ліву руку? Де твоє праве вухо? (тощо, не менше 3-х команд)	Чому сніг буває зимою, а влітку ні? (розуміння причинно-наслідкових зв'язків)	Що робитимеш, коли на вулиці знайдеш підписаний та заклеєний конверт із маркою? («Відправлю»)
Концентрація уваги	Порахуй від 10 до 1? (безпомилково)	Порахуй від 20 до 1? (безпомилково)	Повтори ряд із п'яти цифр: сім, дев'ять, три, вісім, два (7, 9, 3, 8, 2) (безпомилково)
Практично-математичне мислення	Покажіть три монети (1; 2 та 5 копійок) Скільки монеток? («Три») Скільки грошей? («8 копійок»)	Скільки тобі років? Скільки тобі буде через 5 років? (усний рахунок без наглядного матеріалу)	Яка загальна сума грошей номіналом 2 + 5 + 10 копійок? («Сімнадцять»)
Індуктивне мислення	Для чого автомобілю колеса? Навіщо пташці крила? Чому в ручці стержень? (2 вірних відповіді)	Для чого потрібні: ○ термометр; ○ ваги; ○ компас? (2 вірних відповіді)	Склади речення із слів: річка, весло, сонце (три речення із трьох груп слів)
Досвід сприймання	Назови не менше восьми різних кольорів олівців?	Хто більший: корова чи коза? Скільки у них ніг? (встановити подібність)	На якому поверсі ми живемо? Яким транспортом їздимо до бабусі? (спостережливість)

Отримуємо результат!

Жодного мінуса: рівень психічного розвитку дитини відповідає віковій нормі.

Два мінуси і більше: розвиток дитини відбувається своєрідно, дещо інакше за більшість її ровесників. Спеціаліст може дати кілька конкретних порад щодо індивідуального виховання і навчання дитини.

Один мінус: переходимо до додаткового обстеження. Тепер дитину слід тестувати за пунктом, що відповідає попередньому віковому періоду (за принципом «дійсний вік мінус один рік»). Порядок обстеження такий самий, як і в основному обстеженні. Якщо серед відповідей не буде жодного мінуса – рівень психічного розвитку вашої дитини відповідає віковій нормі. Коли і в додатковому обстеженні дитини є хоча б один мінус – рекомендується консультація психолога.

Якщо вашій дитині нещодавно виповнилося сім років, а вона поки що не знає, для чого потрібен, наприклад, компас – не панікуйте!

Адже для того, щоб це зрозуміти, у неї ще цілий рік попереду.
Успіхів вам, впевненості у своїх силах та завжди легкого настрою!